

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Politiek en Liefde

Nr 2201

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

POLITIEK EN LIEFDE

Hoofdstuk I

HET MES OP DE KEEL

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen Ralph Hewett uit de badkamer kwam en zijn schreden richtte naar de kleine ontbijtkamer, waarvan het raam uitzicht gaf op de tuin, welke zich uitstreckte achter het grote huis aan de Cornwall Street te Londen.

Hij was een groot, tamelijk zwaar gebouwd man, van omstreeks vijftig jaar, met dun gepland zwart haar.

Hij scheen veel zorg aan zijn toilet te besteden. Op dit ogenblik droeg hij een wandelkostuum van grijs laken, afkomstig uit de ateliers van een der beste tailleurs van Londen.

Zodra hij de deur van de ontbijtkamer geopend had, bleef hij een ogenblik staan en keek naar binnen. In het vertrek bevond zich slechts een dienst-

meisje, dat nog iets aan de ontbijttafel verschikte.

— Neen, mijnheer. Mevrouw is zo-even pas opgestaan. Zij had, geloof ik, wat migraine.

Het dienstmeisje keek hem even aan en wipte toen onhoorbaar het vertrek uit.

Hewett, alleen gebleven, legde de beide zware vuisten voor zich op het tafelblad en keek naar buiten, in de bloeiende tuin. Maar hij scheen niets te zien van de gouden regen, noch van de heerlijke seringen, noch van de meidoorns, hij scheen ook het gekweel van de vogels niet te horen, maar staarde recht voor zich uit, het hoofd een weinig gebogen, de wenkbrauwen gefronst en het voorhoofd vol rimpels. Het was duidelijk, dat hij met inspanning ergens over nadacht.

Hij nam een van de ochtendbladen op en sloeg haastig de bladen om, tot hij bij de rubriek Financien ophield. Hij bleef zoeken totdat hij een bericht had gevonden, hetwelk blijkbaar zijn aandacht trok, en las het van begin tot einde langzaam door. Met een beweging van woede en ongeduld legde hij het blad weer naast zich neer en bromde tussen de tanden.

— Ze willen het dus toch doordrijven? Nu, we zullen eens zien. Ik heb nog meer pijlen op mijn boog. Zij moeten niet geloven, dat ik al mijn kruut reeds verschoten heb.

De deur werd geopend en Turner, de butler, kwam binnen, gevolgd door een bediende, die het blad droeg, waarop het ontbijt stond aangericht.

Gedachteloos bediende Hewett zich en begon te eten, nu en dan een blik slaande op het bericht in de „Times”, hetwelk hij zoeven gelezen had.

Even zacht als zij gekomen waren, wilden de beide bedienden zich weer verwijderen, maar toen zij op de drempel stonden, riep Hewett:

— Over een kwartier de auto, Turner.

— Uitstekend, mijnheer, zal Turner onderdanig.

De deur ging dicht en op de gang vroeg de bediende op fluisterende toon:

— Hoe laat is hij gisterenavond thuisgekomen, mijnheer Turner.

— Ik weet het niet, Henry. En mevrouw?

— Mary zegt dat ze gisteravond alleen is uitgegaan en pas om een uur of elf is thuisgekomen...

De beide mannen keken elkaar veelbetekenend aan, en daarop ging ieder zijns weegs.

Maar daarbinnen bleef Hewett haastig dooreten, alleen nu en dan op zijn horloge ziende. Een kwartier later kwam Henry, de bediende, zeggen dat de auto voorstond.

Hij stond op, verliet de kamer, en beklom de trap, die naar de tweede verdieping van het huis leidde, waar zich zijn werkkamer bevond. Hij trad hier binnen, sloot de deur en ging toen naar zijn schrijftafel toe. Hij opende het middelste deurtje met behulp van een sleutel en nam uit het kastje, hetwelk door dat deurtje werd afgesloten, een fraai bewerkt kistje van sandelhout. Hij zette het voor zich neer, opende het, en begon haastig in de papieren te zoeken, welke zich in het kistje bevonden.

— Alles is er nog. In geval van nood zullen die papiertjes hun uitwerking niet missen. Ik ben blij dat ik zo verstandig ben geweest ze niet weg te doen. Hij deed de papieren weer in het kistje, sloot het weg, en stak zijn sleutels bij zich.

Op de gang kwam Sigrid Hewett, zijn vrouw, hem tegen. Zij was een vrouw van hoogstens dertig jaar, groot, slank en van een bijzondere, uitheemse schoonheid. Dat was niet zo verwonderlijk, want haar moeder was een volbloed Roemeense geweest, in geheel Boekarest beroemd om haar schoonheid.

Zij was op dat tijdstip echter zeer bleek, en haar donkere ogen hadden een minachtende uitdrukking, toen zij zich tot Hewett wendde, en op gedempte toon zei:

— Ik meende dat je mij gisteravond om half twaalf hier zou komen halen, om naar het nachtfeest van de Luchtvaartclub te gaan?

— Het spijt mij, Sigrid, ik herinnerde mij gisteravond plotseling een vroegere afspraak van zeer dringende aard.

— Zo waarlijk?

— Het was inderdaad een afspraak van belang...

— Doe geen moeite. Het komt er volstrekt niet op aan.

En zij ging verder, met haar lenige stap, vorstelijk en ongenaakbaar. Hewett keek haar een ogenblik na, met half dichtgeknepen ogen, waarin even zijn begeerte flakkerde, en liep toen haastig verder, ging de trap af, en liet zich in de vestibule door Henry hoed en jas geven. Voor het trottoir wachtte hem een pas gekochte prachtige Morris sedan. Hewett liep op de chauffeur toe en zei:

— Breng mij naar het Departement van Koloniën. Rijd wat vlug.

Toen Hewett nog eens omkeek, meende hij op de eerste verdieping, achter een der ramen, het bleke gelaat van zijn vrouw te zien, die hem nakeek.

Binnen een kwartier had de snelle wagen de afstand afgelegd en stond nu stil voor het monumentale, oude gebouw, grijs van ouderdom en rook.

Hewett stapte uit en richtte zich tot de chauffeur met de woorden:

— Wachten tot ik terug kom.

Daarop ging hij het oude gebouw binnen en liep op de portier toe, die aan de deur stond en hem tegemoet kwam.

— Mijnheer Murray op zijn kantoor? vroeg hij toen.

— Dat zal zeker wel, mijnheer, antwoordde de portier.

— Ik zou hem gaarne even willen spreken over een belangrijke zaak. Hier is mijn kaartje.

De portier nam het kaartje, wierp er een blik op, keek toen vluchtig Hewett even aan en werd het zichzelf bewust, dat hij tegenover een der machtigste financiers van Londen stond, en ook een der meest gevreesde.

— Wees zo goed om plaats te nemen, mijnheer; ik zal mijnheer Murray gaan verwittigen.

Terwijl Hewett ging zitten op een van de gemakkelijke rustbanken, die

dicht bij de wanden der grote vestibule stonden, ging de portier zijn loge binnen, drukte op een schel en gaf, met enige op zachte toon gezegde woorden, het kaartje van Hewett aan een toesnellende bode, die er haastig mee heenging.

Vijf minuten later keerde deze bode terug en verzocht Hewett, hem te willen volgen. Deze beklom eerst een brede, met prachtig beeldhouwwerk versierde trap, volgde enige gangen en werd tenslotte in een ouderwets gemeubeld, groot vertrek gelaten, hetwelk met drie ramen op de Theems uitzag.

— Mijnheer Murray zal dadelijk bij u komen, mijnheer, zei de bode en verliet daarop het vertrek.

Lang behoefde hij niet alleen te blijven. Een tweede deur ging open en Andrew Murray verscheen op de drempel.

De secretaris van het Departement van Koloniën was op dat ogenblik acht en twintig jaar, een breedgeschouderde, knappe jonge man, met heldere ogen, kastanjebruin haar en die er uitzag alsof hij zijn vrijen tijd hoofdzakelijk aan de beoefening der sport besteedde. Het was een prettig, open gelaat, maar op dat ogenblik, terwijl hij daar stond met de kruk van de deur in zijn hand, was het gelaat bleek en strak en er lag vijandschap, er was uitdaging in de blik, waarmede hij Hewett aanzag.

Deze had zich langzaam omgewend, keek de ander een ogenblik aan en zei toen rustig:

— Ik had u gaarne enige ogenblikken willen spreken, mijnheer Murray.

— Hier, in mijn bureau?

— Waarom niet? Het betreft een zaak, die het Departement van Koloniën ten nauwste raakt.

— Gij komt dus over zaken spreken?

— Waarover hadt gij dan wel gedacht, dat ik u hier kwam spreken?

— Betreft het een gewichtige zaak?

— Zeer gewichtig.

— Voor mij, of voor het Departement?

— Voor beiden en niet in het minst ook voor u, antwoordde Hewett.

Zwijgend wees Murray hem een stoel aan en Hewett begon:

— Mijnheer Murray, misschien hebt u wel eens van mij gehoord en dan kunt gij weten, dat ik gewend ben recht op mijn doel af te gaan.

Daar Murray geen antwoord gaf en hem slechts zwijgend, vol verwachting bleef aanstaren, vervolgde Hewett:

— Ik las vanochtend in de financiële rubriek van de „Times”, dat de concessie voor de aanleg van de spoorweg van Udipi naar Kadur, in het vorstendom Mysore, gegund zal worden aan een financieel consortium, waarvan Edward Palmer de president is. Ik behoef zeker niet te twifelen aan de waarheid van dat bericht?

— Dat behoeft gij niet, mijnheer Hewett, het is inderdaad zo; het bericht is gelanceerd door onze eigen persafdeling.

— Ja, dat begrijp ik wel, dat is waarschijnlijk gedaan om verder aan alle mogelijke speculaties de weg af te snijden, nietwaar?

— Gij hebt het geraden. Er is al te lang over deze concessie gestreden en wij hebben er een einde aan willen maken. Het consortium van Palmer is volkomen te goeder trouw, het beschikt over het nodige geld, over voortreffelijke ingenieurs, die speciaal bekend zijn met de spoorwegaanleg in India.

— En over de nodige connecties, vulde Hewett rustig de zin aan. Maar ik zal natuurlijk de laatste zijn om daarop een aanmerking te maken. Mijnheer Murray, ik behoef er natuurlijk tegenover u geen geheim van te maken, dat ik en enige van mijn vrienden gepoogd hebben, de concessie voor de aanleg en de exploitatie van onze regering te verkrijgen.

— Dat is mij bekend, mijnheer Hewett. Ik weet dat gij en uw vrienden geen middel onbeproefd hebben gelaten, geen enkel middel. Het is u echter niet gelukt en ik geloof dat gij u thans wel bij de zaak kunt neerleggen.

— Misschien, zei Hewett langzaam, terwijl hij de nagels van zijn linkerhand bekeek.

— Misschien? herhaalde Murray, terwijl zijn fraai getekende wenkbrauwen de hoogte ingingen. Wat wilt u daarmee zeggen? Gij verbeeldt u toch, hoop ik, niet, dat het Departement van Koloniën op zijn besluit zal terugkomen?

— Dat verbeeld ik mij integendeel wel, mijnheer Murray. Gij zult dat misschien wel vreemd vinden, maar ik heb nog volstrekt niet alle hoop opgegeven.

— Maar wat zou het Departement kunnen bewegen, zijn eenmaal genomen besluit te herroepen? hernam Murray verwonderd.

— Wel, er zou bijvoorbeeld pressie op kunnen worden uitgeoefend. Men heeft wel eens meer een besluit herroepen. De concessie is nog niet officieel verleend, zij heeft nog niet in het Staatsblad gestaan en men kan haar terugnemen.

— En gelooft gij dat gij waarlijk zoveel macht hebt, die pressie te kunnen uitoefenen? riep Murray verbaasd en verontwaardigd.

— Spreek niet zo luid, mijnheer Murray, hernam Hewett rustig. Het is, om verschillende redenen niet gewenst, dat men u en mij in uw bureau hiernaast hoort praten. Aanstonds zal wel blijken waarom.

— Een geheime afspraak dus, een poging om mij over te halen in uw belang te pleiten? hernam Murray, thans op zachtere toon. Dat kan u toch zeker geen ernst zijn?

— Het is mij integendeel volle ernst, mijn waarde heer, antwoordde Hewett en thans keken zijn zwarte ogen recht in het gezicht van de jonge man. Nietwaar, men kan wel zeggen dat het Departement van Koloniën belichaamd is in de Staatssecretaris. Begrijpt gij reeds waar ik heen wil? Gij staat in zeer nauwe relaties met hem, of liever met zijn dochter Grace, nauwere relaties zijn bijna niet denkbaar, want over enige maanden treedt gij met haar in het huwelijk, als de berichten dienaangaande tenminste niet liegen.

— Dat gaat te ver. Wat heeft dat te betekenen? Gelooft gij soms dat ik om uwentwille misbruik zal maken van

mijn positie als de aanstaande schoon-zoon van Sir Leslie Deacon?

— Dat geloof ik inderdaad, mijnheer Murray.

— Wilt gij mij zeggen wat dit alles te betekenen heeft? Maar wat vraag ik, uw woorden kunnen slechts een enkele betekenis hebben: gij denkt mij te kunnen dwingen!

— Ik geloof dat ik dat kan, mijnheer Murray. Neen, blijf wat ik u bidden mag kalm, dat is voor ons beiden het beste. Ik maak er geen geheim van dat ik die concessie zeer gaarne zou willen verkrijgen. Ik behoef evenmin te verzwijgen, dat de persoonlijke antipathie van de Staatssecretaris jegens mijn persoon mij bekend is. Toch is hij in laatste instantie de man, die om een populaire term te gebruiken, de lakens uitdeelt. Het Departement van Kolonien heet de concessie te verlenen, in waarheid verleent hij haar. En nu wens ik, nu dring ik er bepaald op aan, mijnheer Murray, dat gij hem daartoe zult overhalen, dat gij althans al uw invloed zult aanwenden om aan mij en mijn vrienden die concessie te doen verlenen. En als ik dat doe, dan moet ik er natuurlijk ook de macht toe hebben. Welnu, ik ben er zeker van, dat ik die macht ook inderdaad bezit.

Het bleef geruime tijd stil in het grote vertrek. Murray hield zijn ogen strak op het gelaat van de ander gevestigd, en scheen daarop te willen lezen, wat er in diens gemoed omging. Uiterlijk schijnbaar geheel kalm, vroeg hij:

— En mag men weten, waarop gij die macht meent te kunnen grondvesten, mijnheer Hewett?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, mijnheer Murray, antwoordde de financier. En ik zal u moeten verzoeken kalm te blijven, want gij zult iets moeten vernemen, dat u waarschijnlijk ten zeerste zal schokken. Er kunnen zich in het leven van ieder mens omstandigheden voordoen, waarde heer, waardoor hij wel gedwongen wordt, dingen te doen, waartoe hij anders niet zo licht zou overgaan. Ik weet dat gij mij niet zeer genegen zijt...

— Laat dat rusten, zei Murray op doffe toon.

— Zoals gij wilt. Ik vervolg dus: ook in uw leven zijn van die omstandigheden gekomen, nu, op dit ogenblik. Het zou u natuurlijk zeer onaangenaam zijn, wanneer er van uw huwelijk met Miss Grace Deacon niets kon komen? En dan, een schandaal, in zulke hoge kringen, niet waar, dat zou aan uw carrière veel kwaad berokkenen; en ik heb mij laten zeggen, dat gij zeer eerzuchtig zijt.

— Wilt gij nu eindelijk zeggen, wat dit alles te betekenen heeft? Ik zie aan uw gelaat, dat gij in ernst meent mij te kunnen dwingen u van dienst te zijn. Zeg mij op de man af waarom gij dat denkt. Wat is het dwangmiddel?

— De goede naam van uw vader, antwoordde Hewett volkomen kalm.

— De goede naam van mijn vader? Versta ik u goed?

— Gij verstaat mij uitstekend. En ik zie, dat mijnheer uw vader u nog nooit over die zaak gesproken heeft, hetgeen trouwens niet zo te verwonderen is. Ik zal kort zijn, mijnheer Murray. Ongeveer vijftien jaar geleden, toen gij nog een knaap waart, aan de aanvang van uw leven, is uw vader betrokken geweest bij een... een niet zeer delicate zaak, die, als er ruchtbaarheid aan gegeven ware, hem zeer waarschijnlijk in aanraking met de strafrechter zou hebben gebracht en erger mischien. Neen, blijf waar gij zijt, en tracht u te beheersen. Wat ik zeg, is de volle waarheid. Ik heb er de bewijzen van. Ik heb er nog nooit gebruik van gemaakt, maar er zouden zich natuurlijk omstandigheden kunnen voordoen...

— Wat was dat voor een zaak? vroeg Murray op schorre toon.

— O, een zwendelzaak... misbruik van vertrouwen... valsheid in geschrifte. Er kon met een enkele slag veel geld verdiend worden, als men... als men het met zijn geweten maar niet al te nauw nam. En uw vader...

— Genoeg! viel Murray hem op heftige toon in de rede, terwijl hij een dreigend gebaar maakte. Geen woord

meer over mijn vader. Gij zwerft mij dat gij die bewijzen bezit?

— In mijn schrijftafel. Het spijt me dat ik ze maar niet aanstonds heb meegenomen. Maar zoals ik zei, gij kunt ze ieder ogenblik zien. Er zijn notities bij en brieven van uw vader. Uit rechtskundig oogpunt is de zaak natuurlijk verjaard, maar als het thans nog bekend raakte, dat de vader van

een van onze veelbelovende diplomaten betrokken is geweest bij een zaak, die het daglicht niet kan verdragen, dan...

— Genoeg, zeg ik u. herhaalde Murray op dreigende toon.

Zijn ogen keken de ander recht in het gelaat, toen hij zei:

— Laat ons over de concessie spreken. Wat zijn uw voorwaarden?

Hoofdstuk II

BEURSGERUCHTEN

De volgende dag ging er een eigenaardig gezoem door de grote bijenkorf, welke de Londense Beurs is en de oude rotten in het vak, mensen met grote ervaring, insides, konden aan de klank al oren, dat er iets bizonders gaande was. Het was niet de plotselinge daling van de markt, het was ook niet de wapenstilstand in Korea, noch het gerucht van een politiek verbond tussen Sovjet Rusland en het communistische China, noch de gefluisterde verzekering, dat het nu zeker was, dat de Grote Vier in Berlijn zouden bijeenkomen, waardoor dit gezoem veroorzaakt werd.

Neen, het was van meer concrete aard. Het betrof de terugtrekking van de concessie voor de aanleg van de Udipi-Spoorweg aan het consortium, waarvan deze concessie aanvankelijk

verleend was, en de gunning van die concessie aan het Hewett-Syndicaat.

Dat was het, waarom de hoofden bij elkaar werden gestoken, waarom er hier en daar luide afkeuringen werden te kennen gegeven, waarom er beursbezoekers met bleke gezichten, en weer anderen met een opgewekt gelaat rondliepen.

Onder degenen, die zeer verbaasd stonden over de geruchten, die op de beurs de ronde deden, bevond zich ook Charles Brand, de particuliere secretaris van Lord William Aberdeen, een jonge man met een opgewekt, rond en blozend gelaat, verhelderd door twee grote, blauwe ogen.

Toen hem het bericht voor het eerst werd medegedeeld door een der steunpilaren van de Beurs, in een afgelegen

hoekje, schudde hij ongelovig zijn blonde lokken en riep uit:

— Maar dat is bijna onmogelijk, waarde heer. Zo iets is nog nooit gezien. Ik meende, dat vandaag de concessie officieel zou worden verleend en morgen in het Staatsblad zou komen, en ik wil er tegenover u geen geheim van maken, dat ik daar met zekere financiële transacties, ten behoeve van Lord Aberdeen op gerekend had. Het zou een lelijke streep door mijn rekening zijn, als thans mocht blijken, dat de concessie overgaat aan Hewett en zijn vrienden.

— Zij hadden er al lang op gevestigd.

— Dat is best mogelijk, maar het was toch van algemene bekendheid, dat de kansen van Hewett zeer slecht stonden. Bovendien heeft de Staatssecretaris een wrok tegen hem. Nu, ik wil er het mijne van hebben.

Hij knikte zijn zegsman toe en begaf zich naar een der vele telefooncellen, waar hij zich in verbinding liet stellen met Andrew Murray. Hij moest echter geruime tijd wachten, want er waren vele aanvragers voor hem. Maar eindelijk was het dan toch zijn beurt en hij begon:

— Hallo, spreek ik met mijnheer Murray zelf? Goede morgen, Andrew. Je spreekt met Charles Brand. Wil je mij eens even zeggen, wat al de nonsens betekent, die hier op de Beurs verteld wordt? Ik spreek natuurlijk over de concessie voor de Udiipi-Spoorweg. Is het soms een speculatieve manoeuvre? Neen? Het is dus waar? Maar mijn waarde, daarmee berokkent je Departement Lord Aberdeen grote schade, en voor mij zelf is het ook een schade-postje.

Hij had dit laatste half lachend, half verontwaardigd gezegd en vervolgde nu:

— Wil je mij niet zeggen, Andrew, wat de reden is van die plotselinge ommekeer? Palmer en zijn vrienden zijn toch volkomen solvent. Het aandelenkapitaal van hun maatschappij zou in een ommezien voltekend zijn, dat kan zelfs een telegramjongen van de Beurs je zeggen. Ik versta je niet goed, je praat wat onduidelijk vandaag. Geen

tijd? Nu, dat kan ik mij begrijpen. Kom je vanmiddag soms nog op de Windsor Club? Neen, zoek geen uitvluchten, ik reken vast op je, jij bent secretaris aan het Departement en jij moet de redenen kennen. Natuurlijk zit er iets achter. Tot straks dan.

Brand legde de hoorn weer op de haak en bleef een ogenblik in gedachten verzonken staan. Toen ging hij hoofdschuddend de geweldig grote zaal weer binnen, waar men op dat ogenblik een oorverdovend lawaai van schreeuwende en tierende stemmen hoorde, uit de monden van duizende heren, allen met de hoge hoed op het hoofd en die zo driftig gesticuleerden, dat men zich nauwelijks kon voorstellen, met flegmatieke Engelsen te doen hebben. Overal zag men rode, glimmende hoofden, kwade blikken, wijdgeopende monden.

Charles Brand stak niet zonder moeite de grote zaal in haar volle breedte over, wierp even een blik op het reusachtige zwarte bord, waarop de verschillende koersen werden genoteerd en telkens weer uitgevlakt, sloot inderhaast enige posten af met een bevriend commissiennair, en verliet toen haastig de Beurs.

Hij sprong op een motorbus, die hem een kwartier later afzette bij Picadilly. Hij liep de Oxford Street in, sloeg de hoek van de Cromwell Street in en liep deze straat bijna geheel ten einde tot hij bijna Pall Mall bereikte.

Daar stond een klein herenhuis, hetwelk toebehoorde aan Lord William Aberdeen. Hij opende de deur met zijn huissleutel, na de voortuin te zijn doorgegaan, gaf hoed en jas aan de oude Gaston, de enige bediende van Zijne Lordschap en krom haastig de trap naar de eerste verdieping op.

Hij ging een hoog en licht vertrek binnen, met een geoeffende smaak gemeubeld als werkkamer, en stond tegenover een man, die juist in een boek stond te bladeren bij een geopende kast, rijzigt, breed in de schouders en smal in het middel, kaarsrecht, met een scherp besneden gelaat en donkergrijze ogen.

Die man was John Raffles, die sedert enige jaren de rol van Lord Aberdeen met groot succes speelde en die er tot dusverre in geslaagd was, de politie volkomen om de tuin te leiden, wat betreft zijn identiteit. Hij keek slechts even op uit zijn boek en zei met zijn klankvolle, als metaal klinkende stem:

— Nu al terug, Charles? Dat is bijzonder vroeg. Alles is toch naar wens gegaan?

— Dat kan ik helaas niet volmondig toegeven, Edward, antwoordde Brand met een zucht. Je weet, dat ik er stellig op gerekend had, dat de concessie voor de Udipi-Spoorweg aan het consortium van Palmer zou worden gegeven...

— Dat wordt zij toch ook? Het stond gisteren in de „Times”.

— Dat is ook zo, maar het Departement is van inzicht veranderd en heeft op het laatste ogenblik de concessie gegeven aan Hewett.

Dadelijk was Raffles een al belangstelling. Hij legde het boek in de kast, sloot ze, ging op een rustbank zitten, die achter zijn schrijftafel stond en vroeg:

— Is dat zeker?

— Zo zeker als het maar kan zijn. Ik heb Andrew Murray opgebeld, de secretaris van het Departement. Je weet dat hij mijn vriend is en dat hij bijzonder in de gunst staat bij zijn aanstaande schoonvader, de Staatssecretaris van Kolonien. Welnu, toen ik hem op de Beurs opbelde, deelde hij mij mede, dat de geruchten die daar lopen, waarheid bevatten en dat over enkele dagen de spoorwegconcessie officieel aan Hewett zal worden verleend.

— Welke reden gaf hij op?

— Geen enkele.

— Wat heeft dat nu te betekenen?

— Dat heb ik mezelf ook afgevraagd, zonder er een antwoord op te vinden. Palmer en consorten waren volkomen in staat om die spoorweg aan te leggen. Hij had reeds van alle kanten toezegging voor deelneming en het kapitaal zou hem zeker ruimschoots ter beschikking zijn gesteld. Ik zelf had uit jouw naam reeds voor 10.000 pond aandelen genomen. Daarvan komt nu natuurlijk

niets, want ik ken Palmer en ik ken Hewett ook.

— Ja en ik ken hem misschien nog beter. Ik had hem de volgende week een bezoek willen brengen.

— Een bezoek, jij?

— Laat ik duidelijk zijn, ik had hem dat bezoek willen brengen, zonder dat hij het zelf bemerkte: zo tegen twee uur in de nacht. Als er iemand is, die zulk een bezoek verdient, dan is hij het. Ik heb een onderzoek naar hem ingesteld. Een harteloze, genotzoekende rijkard, die, als het moest, over lijken zou lopen om zijn doel te bereiken. Dat hij zijn vrouw verwaarloost, is bekend, maar dat is een zaak die mij verder niet aangaat.

— Men zegt... begon Brand aarzelend, kwade tongen beweren...

— Spreek uit. Wat beweren die kwade tongen?

— Dat Sigrid Hewett en Andrew Murray...

— Nu nog? Terwijl hij in het huwelijk gaat treden met de dochter van Sir Leslie? zei Raffles verbaasd.

— Nu moet ik hem toch verdedigen, Edward, riep Brand uit. Andrew maakte reeds vier jaren geleden kennis met Sigrid Hewett, lang voor dat hij Grace Deacon leerde kennen, want hun kennismaking dateert pas van nauwelijks een jaar geleden. En van dat ogenblik af heeft hij moeite gedaan de band met Sigrid te verbreken, maar zij wil hem niet loslaten.

— Uit liefde?

— Ook daarom, maar meer nog, vrees ik, omdat zij buitengewoon trots is en het niet kan dulden, dat een andere vrouw haar beeld verdringt uit het hart van haar vroegere minnaar.

— Weet... Hewett?...

— Misschien vermoedt hij iets, maar dat valt bij een man als hij moeilijk uit te maken, antwoordde Brand schouderophalend.

— Nu, eigenlijk doen deze familiegeheimen er ook niet toe, hernam Raffles onverschillig. Ik weet wie de man is, ik weet dat hij zeer veel geld heeft en daarvan een groot deel in contanten in zijn brandkast bewaart, ik weet dat hij

veel juwelen heeft en ik blijf bij mijn plan om die brandkast eens aan een nader onderzoek te onderwerpen. Die concessie komt mij tamelijk raadselachtig voor, want ik kan mij volstrekt niet voorstellen, welke overwegingen er bij het Departement hebben voorgezeten, toen het op het laatste ogenblik de concessie ontnam aan een volkomen betrouwbaar consortium, om die te schenken aan een man als Hewett. Daar moet bepaald iets achter schuilen.

— Dat heb ik ook aanstonds vermoed, maar wat? Er bestaat hier bepaald een of andere intrige, dat wordt trouwens op de beurs ook gemompeld, maar niemand weet er natuurlijk het fijne van. Hewett is gisteren op het Departement geweest...

— Wat zegt je daar? Op het Departement? Hij heeft dus met Deacon gesproken?

— Niet met Deacon zelf, met Andrew Murray. Dat is natuurlijk bekend geworden door de bode van het Departement.

— Nu, dat maakt de zaak niet duidelijker, hernam Raffles langzaam. Hewett gaat naar de secretaris en de volgende morgen wordt het bericht ge-

lanceerd, dat hij de concessie heeft terwijl het bekend is, dat Deacon hem niet mag lijden. Spreek je Murray vandaag soms nog?

— Hij heeft beloofd, dat hij vanmiddag op de Windsor Club zou komen.

Raffles was opgestaan, liep met gebogen hoofd een paar malen het grote vertrek op en neer en bleef toen voor Brand stilstaan.

— Luister eens, Charles, ik ben van idee veranderd, wat dat nachtelijk bezoek betreft.

— Gelukkig, zei Brand met een zucht. Je weet hoe ik daarover denk.

— Ik zal het niet over een week, maar deze nacht al brengen, ging Raffles lakoniek door.

— Vannacht nog? hernam Brand verschrikt. Ik dacht al dat je er van zou afzien.

— Ik weet toevallig dat zijn brandkast juist op dit ogenblik zeer goed voorzien is en ik ben ook buitengewoon nieuwsgierig naar de inhoud van zijn schrijftafel. Misschien vind ik daar wel iets in betreffende die concessie. Daarin stel ik het grootste belang. Er is hier natuurlijk iets niet in orde; het is als of ik een verdacht luchtje opsnuif.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk III

HET SCHOT

De klokken in de buurt sloegen juist het middernachtelijk uur, toen Raffles voor de grote spiegel in zijn slaapkamer zijn hoge hoed opzette. Hij was in rok en zag er uit als een man van de wereld, die op het punt staat zich naar een bal in de fijnste kringen te begeven. Het witte overhemd, fijn geplooid, was smetteloos, evenals het laag uitgesneden vest van gebloemde witte zijde.

Zeker, Raffles zag er in het geheel niet uit als een man, die zich op weg gaat begeven naar een andermans huis, om er de brandkast open te breken, maar in de platte tas, onder zijn met rode zijde gevoerde avondcape, had hij zijn lopers, enige kleine instrumenten van zijn eigen vinding en ...ruimte genoeg om er een geheel kapitaal te kunnen opbergen. In zijn rechterzak bevond zich een masker, in de linker bevond zich een zeer lang, dun en sterk knopentouw, aan het einde voorzien van een stalen haak en in zijn revolverholster stak het fijne, uitmuntende wapen uit de fabriek van Colt, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet. En dat was zijn uitrusting.

De deur ging zachtjes open en Brand stond op de drempel. Raffles keek hem enigszins verbaasd aan en vroeg zacht:

— Ben je nog niet naar bed?

— Naar bed? Wat een vraag, zei

Brand verontwaardigd. Je weet immers heel goed, dat ik geen oog zal dichtdoen, voor je weer veilig bent teruggekeerd. Ik weet eigenlijk niet wat me weerhoudt om met je mee te gaan.

— Ik weet het wel, Charles, mijn verzoek om thuis te blijven. Je behoeft je volstrekt niet ongerust over mij te maken; het zal alles van een leien dakje gaan.

Hij stak Brand de hand toe, en het volgende ogenblik had hij het vertrek reeds verlaten. Hij verliet het huis aan de achterzijde, liep snel door de tuin, opende een kleine poortdeur en stond nu in een volkomen verlaten, donkere zijstraat, waarin zich ook des daags nimmer een levende ziel vertoonde.

Het huis waar Hewett woonde, bevond zich op nauwelijks een kwartier uur gaans van het zijne, en daar het volkomen droog weer was, besloot Raffles te lopen. Hij slenterde voort, de hoed een weinig achterover en een sigaret rokend, en denkend aan zeer veel zaken, maar in ieder geval niet over zijn nachtelijke plannen. Hij maakte zelfs een omweg en het was reeds bijna kwart voor een, toen hij eindelijk Cornwall Street bereikte.

Het was daar reeds stil in deze deftige buurt en de voorbijgangers waren schaars. Raffles ging een brede zijstraat in, waar bijna alle huizen reeds

in volle duisternis gehuld waren en bereikte een vrij hoge tuinmuur.

Hier hield hij een ogenblik stil om te luisteren en toen hij volstrekt niets hoorde dan het verre gerucht van voorbij rollende auto's, stak hij snel een stalen stift, die er uitzag als een spijker van de grootste soort in een voeg tussen een paar stenen, zette er de voet op en zwaaide zich behendig boven op de muur. Zich zover mogelijk voorover bukkende, trok hij de stift weer uit de voeg, opdat deze geen argwaan zou wekken in toevallig voorbij komende politieagenten en liet zich in de zachte, zwarte aarde aan de voet van de muur vallen.

Hij stond hier enkele minuten doodstil en keek naar de achtergevel van het grote huis, waarin geen enkel venster verlicht was. Het was duidelijk, dat de bewoners en de bedienden zich reeds ter ruste hadden begeven.

Raffles maakte de tas aan de binnenzijde van zijn cape los en haalde er enige gereedschappen uit, zorgvuldig in wollen lappen gewikkeld, teneinde het rammelen te voorkomen.

Over de grasrand lopend, volgde hij een der tuinpaden en zijn buitengewoon scherp gezicht kwam hem goed te stade, want het was hier stikdonker.

Op de tuin zagen, ongeveer een meter boven de grond, acht grote ramen uit en een daarvan koos Raffles uit om binnenshuis te komen. Het was gesloten met een ijzeren luik, maar de Gentleman-Inbreker had geen Raffles moeten heten, als dat luik voor hem een hinderpaal ware geweest. Hij schoof het raam eerst behoedzaam op en het gebruik van enkele stalen gereedschappen was voldoende om het ijzeren luik te openen.

De weg naar binnen was vrij. Raffles wipte naar binnen, haastte zich de zwarte aarde van zijn lakschoenen op de vensterbank af te schrapen en deed daarop de gordijnen weer voor het raam waardoor hij zoeven naar binnen was geklauterd, zonder evenwel het luik te sluiten.

Weer stond hij even luisterend stil en toen deed hij zijn zaklantaarn ontgloeien en opende de deur van het

vertrek, een soort tuinkamer, die blijkbaar slechts weinig gebruikt werd.

Hij stond aan het einde van een brede gang, die gelijk liep met de zijgevel van het huis, waaruit Raffles de gevolgtrekking maakte dat zij aan de andere kant wel op de vestibule zou uitlopen. Hij volgde de gang en het bleek dat hij goed had gezien, want even later stond hij in de grote, marmeren vestibule van het huis, die zwak verlicht werd door een enkele elektrische lamp aan de hoge zoldering.

Volgens zijn vaste gewoonte dekte Raffles allereerst zijn terugtocht, dat wil zeggen, hij deed zeer voorzichtig de ketting van de voordeur en overtuigde zich, dat deze geopend kon worden, eenvoudig door de knop van het loopslot terug te trekken. Hij bevestigde de zware koperen ketting weer in de haak, zonder het minste gerucht te maken en wendde toen zijn schreden naar de monumentale trap, welke naar de eerste verdieping voerde. Aan de voet daarvan bleef hij weer een ogenblik staan om te luisteren. Pas toen zijn scherp oor niet het minste gerucht in het grote, donkere huis vernam, begon hij de trap te beklimmen.

Deze kwam uit op een soort gaanderij, die aan drie kanten om de vestibule heenliep. Maar Raffles scheen de weg zeer goed te kennen, want hij aarzelde geen ogenblik, doch ging een gang in, die hem enige ogenblikken later tot voor een hoge, eikenhouten deur bracht, die op slot bleek te zijn. Het was de deur van de werkkamer van Hewet.

Weer moest het tasje met instrumenten te voorschijn komen en enkele seconden later knipte het slot met een zacht geluid open, zodat Raffles kon binnengaan.

Hij had zijn lantaarn gedoofd en ging, half op de tast, naar de beide ramen, die op een brede zijstraat uitzagen, van het huis afgescheiden door een brede zijtuin, afgesloten door een laag hek. Raffles schoof de beide gordijnen zacht voor de hoge ramen dicht, zorg dragende dat geen enkel lichtschijnsel naar buiten zou kunnen door-

dringen en liet nu zijn electriche zaklantaarn opnieuw ontgloeien.

Bij dit schijnsel kon hij de omgeving goed opnemen, en het eerst viel zijn blik op de kleine brandkast. Hij vergewiste zich, waarheen de beide overige deuren in het vertrek leidden, namelijk naar een rookkamer, die met een deur weer op de gang uitkwam, en naar een vertrek, dat overdag waarschijnlijk in gebruik werd genomen door een secretaris. Ook dit tweede vertrek had nog een andere deur, die op de gang uitkwam.

Het eerste werk van Raffles was, al deze deuren te ontsluiten en vervolgens, zorg dragende dat hij van buiten niet gezien werd, in de rookkamer een der openslaande ramen open te zetten, hetwelk uitkwam op een balkon, vanwaar hij zich, als de nood aan de man kwam, gemakkelijk met behulp van zijn touw zou kunnen laten afzakken.

Hij keerde nu weer in het vertrek terug, ging naar de brandkast, bekeek het ouderwetse ding met een glimlach op de lippen, streek er eens over heen en mompelde:

— Het werk van een kwartier. Wij zullen eerst aan de schrijftafel beginnen; daarin stel ik thans meer belang.

Hij zette zijn hoed af, ontdeed zich van zijn cape, en begon de schrijftafel aan een onderzoek te onderwerpen.

Juist toen hij de hand naar de fraai bewerkte klep uitstak, die het meubel afsloot, meende hij in huis een zwak gerucht te horen, voor ieder ander oor dan het zijne bijna onmerkbaar, het klonk als het verschuiven van een stoel of van een ander licht meubel. Doodstil bleef Raffles enkele minuten staan, maar toen het geluid zich niet herhaalde, meende hij dat hij zich had vergist en ging weer aan de arbeid.

In een oogwenk had hij de klep van het bureau geopend en begon nu de laden naar zich toe te trekken en met weergalozige vlugheid te doorzoeken. Het duurde echter niet lang, of het middelste kastje trok zijn aandacht. Het kostte hem enige moeite om het te openen, maar ten slotte draaide het deurtje

toch op zijn scharnieren en Raffles hield een palissander houten kistje in zijn handen. Een ondeelbaar ogenblik daarna sprong het deksel los, Raffles nam er de papieren uit en begon te lezen.

Naarmate hij las, nam zijn gezicht 'n ernstiger uitdrukking aan, terwijl afkeer en verontwaardiging zich er op aftekenden. Toen spitsten zijn lippen zich tot een zeer zacht gefluit en hij mompelde voor zich heen:

— Dat is dus „des Pudels Kern,” om uit Faust te spreken. Nu wordt het raadsel van die concessie-verlening opgelost. Hewett had die beklagenswaardige Andrew Murray in zijn macht. Deze papieren en aantekeningen zijn ongetwijfeld van de vader van de jonge secretaris en als zij gepubliceerd werden, zou er zo vast als een huis een groot schandaal uit zijn ontstaan en de jongen zou in de diplomatie eenvoudig onmogelijk zijn geworden. Nu, wij zullen beginnen met deze papieren bij ons te steken benevens de andere, waaruit blijkt, dat mijnheer Hewett bij dat onsmakelijke zaakje betrokken was. Wij zullen eens zien, of nu de concessie niet ten tweede male van toewijzing verandert.

Hij sloot het kistje weer, zette het in het middenvakje terug, deed het deurtje daarvan weer op slot en bracht de klep van het bureau weer in haar vorige stand terug. Nu had slechts een geoefend oog kunnen zien, dat onbevoegden het meubel hadden geopend.

— En nu eens kijken wat de brandkast inhoudt.

Aldus vervolgde Raffles zijn alleenpraak. Hij verplaatste zijn zaklamp, hield ze bij de brandkast neer, bekeek het slot. Hij zette zich aan het werk, een ogenblik daarna bezweek het slot van de brandkast en kon hij de deur naar zich toetrekken.

De deur ging open, en Raffles behoefde niets anders te doen, dan enige pakjes bankbiljetten en rollen goudgeld van de planken te nemen.

Zijn gelaat vertoonde een tevreden uitdrukking, en de buit verdween in zijn binnenzakken.

Hij duwde de deur weer in het slot, pakte zijn zaklamp en richtte zijn schreden naar de deur.

Maar halverwege bleef hij stilstaan en luisterde in de houding van een tijger, die op het punt staat een sprong te doen. Hij had opnieuw een licht gerucht gehoord en ditmaal klonk het als

het haastig lopen en het zachtjes openen van een deur, onmiddellijk gevolgd door het openschuiven van een raam.

En terwijl Raffles er nog over nagedacht, wat dit alles betekende, en wat er in het huis geschiedde, klonk, scherp en kort, een schot.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk IV

WIE IS DE DADER ?

Raffles verloor geen seconde. Hij rukte de deur open en stond in de gang. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of het schot was op de eerste verdieping gelost, vlak onder hem. Hij rende op de punten van zijn voeten naar beneden, en zag aan het einde van de gang, die op de gaanderij uitliep, de deur van een hel verlicht vertrek open staan. Hij snelde er heen, en het eerste wat hij zag was het lichaam van een man, dat op de vloer lag uitgestrekt.

Hij boog er zich over heen en herkende Ralph Hewett. Zijn ogen waren gesloten, en uit zijn hals vloeide een dun stroompje bloed.

De indrukken volgden elkander nu zeer snel op.

Boven in het huis werd een deur geopend, en er naderden lichte voetstappen. Het volgende ogenblik stond een doodsbleke vrouw op de drempel, het was Sigrid Hewett.

Nauwelijks was Raffles zich bewust geworden, of hij hoorde nog andere voetstappen, ditmaal van mannen, die haastig naderbij kwamen, en stemmen die luid en verschrikt door elkaar spraken.

Maar toen viel zijn blik op het open raam, waarvoor het gordijn nog bewoog. In één sprong was hij er bij, en staarde naar buiten. In de duisternis

meende hij twee gedaanten te zien vluchten, die zich spoedig van elkaar scheidden. Hij bedacht zich geen ogenblik, maar klom uit het raam, ging aan zijn handen aan de vensterbank hangen en liet zich van een hoogte van ruim twee meter in de zachte aarde van een bloemperk vallen.

Naderhand besepte Raffles pas, dat hij tussen het ogenblik, waarop hij het schot hoorde, en dat, waarop hij hard in de richting van het lage hek begon te lopen, nauwelijks tien seconden konden zijn verlopen.

Hij wipte over het hek, en begon een der vluchtelingen te achtervolgen, zo snel zijn getrainde benen hem wilden dragen...

Intussen stond daarboven in de kamer Sigrid Hewett met spierwit gelaat, naast het bewegingloze lichaam van haar man. Zij wrong de handen en keek met dodelijk verschrikte ogen rond, zonder schijnbaar iets te zien, tot haar oog viel op een kleine revolver, met ivoren kolf, welke naast het lichaam lag. Met een onbestuurde beweging bukte zij zich en raapte het wapen op, terwijl juist op dat ogenblik Turner binnen trad, op de voet gevolgd door Henry, beiden zeer verschrikt en de eerste met een blaker in de hand.

Turner had blijkbaar inderhaast enige kledingstukken aangeschoten, Henry droeg nog zijn livrei en was zeker nog niet naar bed geweest.

— Wat betekent dat, mevrouw? vroeg Turner, met een schuwe blik op de revolver, welke mevrouw Hewett met wezenloze blik bekeek.

Henry was intussen reeds naast de zwaargewonde neergeknield en riep:

— Hij leeft nog, mevrouw. Er moet dadelijk een dokter worden gehaald.

— Ja, een dokter, fluisterde mevrouw Hewett nauwelijks hoorbaar.

Op dat ogenblik sloeg Hewett de ogen op, trachtte zich op zijn elleboog op te richten en fluisterde, zo zacht dat het als een zucht klonk, terwijl hij zijn vrouw een blik vol haat toewierp:

— Je hebt je zin: Murray heeft het gedaan!

De vrouw slaakte een zachte kreet van schrik, ongeloof en afschuw, maar Turner bleef onafgebroken kijken naar het wapen dat zij nog altijd in de hand hield.

Henry was reeds weer opgevlogen en rende naar de telefoon, die op een kleine tafel stond. Pas later zou het hem te binnen schieten, dat de ontvanger niet op de haak maar op het tafelblad lag. Hij nam de telefoon ter hand en sprak haastig:

— Hallo juffrouw, hallo, centrum 41405, dokter Stanford, Sloanestreet, om Godswil maak wat voort, mijnheer Hewett verkeert in levensgevaar.

Een seconde later was hij in gesprek met de huisdokter van Hewett, die hem enige aanwijzingen gaf, hoe hij de zwaargewonde moest behandelen, tot hij zelf zou zijn aangekomen.

Een ogenblik daarna was alles in het huis in rep en roer. Men liep met kannen vol heet water, verbandtrommel-tjes, linnen verbanden en men verwittigde de politie.

Het eerst aanwezige was de politieagent, die in deze wijk met een kameraad nachtdienst deed. Hij sprak op fluisterende toon met Turner en vervolgens met Henry.

Van de vrouw des huizes bemerkte men niets meer; zij had zich terugge-

trokken en de deur op slot gedaan.

De beide bedienden verbonden Hewett zo goed en zo kwaad als het ging en droegen hem zo voorzichtig mogelijk naar de divan, die in een hoek van het vertrek stond.

De agent had Scotland Yard opgebeld en een inspecteur, door een detective vergezeld, was onderweg. Deze beide mannen bereikten het grote huis ongeveer tegelijkertijd met dokter Stanford, een bejaard man, met een overvloed van spierwit haar, buitengewoon kalm en beroemd wegens zijn erkende bekwaamheden als chirurg.

Het was Turner, die de drie mannen binnenliet en hen gezamenlijk onmiddellijk naar het vertrek bracht, waar men Hewett, die nu bewusteloos was, had neergelegd, ontdaan van boord en das, jas en vest.

Hij was zeer bleek en lag daar roerloos met gesloten ogen, toen dokter Stanford zich over hem heenboog en met grote voorzichtigheid het noodverband begon te verwijderen. Hij bekeek de wonde, schudde ernstig het hoofd en zei op zachte toon, terwijl hij zich tot de politiebeambten wendde:

— Dat ziet er lelijk uit, heel lelijk. Hij is een sterk man, maar de wonde heeft hevige gebloed en de kogel zit vlak bij de wervelkolom. Het zal heel moeilijk gaan hem zonder levensgevaar te verwijderen. Ik ben bang, dat hij de dag van morgen niet meer zal zien...

Inspecteur Brash schudde ernstig het hoofd en begon toen dadelijk met zijn ondervragingen. Hij richtte zich tot Turner, die er doodsbleek bijstond en vroeg:

— Was mijnheer Hewett in dit vertrek?

— Ja, mijnheer.

— Wat is het voor een kamer?

— De grote eetzaal, mijnheer.

— Stond dat raam open?

— Ja, mijnheer, tenminste toen Henry en ik binnenkwamen.

— Waart gij beiden nog op?

— Alleen Henry, mijnheer. Ik was juist op het punt om naar bed te gaan; ik had nog laat zitten lezen.

De inspecteur wendde zich nu tot de bediende en vroeg:

— Waarom waart gij nog niet naar bed?

— Ik moest op mijnheer wachten.

— Hij was dus pas thuis, toen hij door de kogel getroffen werd?

— Geen vijf minuten. Ik deed voor hem de deur open, hij zei dat ik kon gaan slapen, ik ging naar boven, naar mijn kamer en ik had nog niet mijn jas uitgetrokken, toen het schot viel. Ik ben toen onmiddellijk mijnheer Turner gaan halen, die het schot ook had gehoord en wij renden naar beneden.

— Geen spoor van de dader?

Turner en Henry wierpen elkaar een schuwe blik toe en de eerste antwoordde aarzelend:

— Mevrouw Hewett was in de kamer.

— Voor gij er kwaamt?

— Jawel, mijnheer.

— Was zij reeds naar bed gegaan?

— Dat geloof ik niet; zij droeg een peignoir. Maar als u denkt dat mevrouw... neen, dan vergist gij u, mijnheer.

— Hoezo? vroeg de inspecteur op scherpe toon, terwijl hij de buttlér met zijn zwarte ogen doordringend aankeek.

— Mijnheer Hewett heeft de naam genoemd van de man, die op hem schoot, antwoordde de buttlér zacht.

— Hoe luidde die naam?

— Andrew Murray, mijnheer.

— En hebt gij beiden dat gehoord?

— Wij beiden en mevrouw natuurlijk ook.

— Nu, daar hadden wij mee kunnen beginnen, zei de detective schouderophalend. Dat is natuurlijk Andrew Murray van het Departement van Koloniën. Ik heb dingen gehoord... nu ja, daar zullen wij nog niet over spreken. Maar ik zou u raden, mijnheer Brash, maar dadelijk met een paar agenten naar zijn woning te gaan. Als hij er iets mee te maken heeft, kan hij natuurlijk nog niet naar bed zijn. Neem een auto.

— Je raad is goed, Gill, hernam Brash. Je raad is, dunkt me, in kannen en kruiken.

Hij keek nog eens rond, waarbij zijn oog viel op de revolver, welke mevrouw Hewett op een tafeltje had neergelegd. Hij onderzocht het wapen, opende het magazijn en mompelde:

— Eén kogel vershoten en zeker nog geen kwartier geleden. Dokter, kan met dit wapen de wond zijn veroorzaakt?

— Dat kan ongetwijfeld!

Onmiddellijk daarop wijdde hij zijn aandacht opnieuw aan de zwaargewonde nadat hij enige ogenblikken tevoren een der agenten met een recept had weggezonden naar een apotheker in de buurt, die die avond nachtdienst had.

Brash bekeek de revolver nog even en wilde het wapen reeds in zijn zak steken, toen Turner op bescheiden toon zei:

— Als ik een opmerking zou mogen maken, mijnheer...

— Zeg het maar...

— Die revolver behoort aan mijnheer Hewett toe.

— Weet je dat zeker? vroeg hij, een weinig gemelijk.

— Heel zeker, mijnheer. Mijnheer Hewett heeft die revolver nog geen acht dagen geleden gekocht. Hij heeft ze mij getoond in een vertrouwelijke bui, zoals mijnheer ze wel eens had. De initialen van mijnheer staan er met kleine zilveren lettertjes op.

Brash bekeek de revolver opnieuw en vond nu inderdaad aan de onderzijde van de kolf een paar zilveren lettertjes, een R. en een H. Hij haalde mismoedig de schouders op en barstte uit:

— Maar voor de duivel, als deze revolver van mijnheer Hewett is, hoe kan dan...

Hij voltooide de zin niet, haalde de schouders op en vervolgde kortaf:

— Ik zou gaarne mevrouw Hewett spreken. Vraag haar of zij mij even te woord kan staan. De kamenier is immers ook op?

— Jawel, mijnheer.

— Vlug dan wat.

Henry verwijderde zich en er verliep enige tijd, alvorens de deur weer opening en mevrouw Hewett op de drempel verscheen, bleker dan een laken

en met een uitdrukking van nameloze ontzetting in haar grote zwarte ogen.

Brash trad op haar toe en zei op hoffelijke toon:

— Het spijt mij zeer, mevrouw, dat ik u lastig moet vallen, maar het betreft een zeer ernstige zaak en gij zult die natuurlijk willen helpen oplossen, nu het uw echtgenoot betreft.

Daar zij zweeg, ging hij voort:

— De buttler verklaart, dat deze revolver aan uw man toebehoort. Kunt gij dat bevestigen?

Hij hield haar het wapen op de palm van zijn uitgestrekte hand voor. De jonge vrouw wierp er een lange blik op en antwoordde eindelijk toonloos:

— Ik weet het niet zeker, maar ik geloof wel dat ik dat wapen in zijn bezit heb gezien.

— Ik ben nu wel verplicht, mevrouw, een zeer pijnlijke zaak aan te roeren. Gij waart hier immers in het vertrek, toen de bedienden binnen kwamen.

— Dat is zo.

— Gij zijt zeker door het schot wakker geworden?

— Ik... ik sliep nog niet.

— Is het uw gewoonte, zo laat naar bed te gaan?

— Dat niet, maar ik voelde mij niet goed, en ik kon de slaap niet vatten.

— Uw beide bedienden verklaarden mij zoeven dat zij uw echtgenoot... een beschuldiging hebben horen uiten. Hij noemde de naam van de man, die op hem schoot. Hebt gij die woorden ook gehoord?

De vrouw scheen aan een zware tweestrijd ten prooi en antwoordde toen bijna onhoorbaar:

— Ik heb niets gehoord.

— Nu, zo iets is denkbaar. Gij hebt misschien wat te ver afgestaan. Intussen, ik ben wel verplicht om rekening te houden met de verklaring van deze beide mannen. Hebt u enig denkbeeld, mevrouw, hoe mijnheer Murray hier binnenshuis kan zijn gekomen?

Er volgde geen antwoord. En toen klonk in die stilte de stem van Henry, die zei:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar de schoot van het nachtslot van

de straatdeur was teruggedraaid, toen ik die voor mijnheer Hewett opende.

Snel vlogen de blikken van Brash van de bediende naar mevrouw Hewett, die een flauwte nabij scheen te zijn.

Toen zei hij, nog altijd op dezelfde hoffelijke toon, maar die thans ook een weinig streng klonk:

— Ik laat het aan u over, mevrouw, om hieruit uw gevolgtrekkingen te maken. Zoudt u mij niet eerlijk willen zeggen, of mijnheer Murray vanavond hier is geweest? Gij wilt niet antwoorden? Dan ben ik tot mijn spijt wel noodzaak aan uw bedienden te vragen of zij hem hebben gezien. Hoe is het, vriend Turner, hebt gij mijnheer Murray hier in huis gezien vanavond?

De buttler, tot wie de vraag gericht was, antwoordde ontkennend en ook Henry zei dat hij Andrew Murray niet gezien had.

Inspecteur Brash wendde zich tot de vrouw des huizes en zei:

— Wees zo goed, even in dit zijvertrek te gaan, mevrouw. Ik zal u dadelijk weer laten roepen, wanneer ik denk dat uw verklaringen van enig nut kunnen zijn, als ge mij dit toestaat.

Zodra de deur achter haar gesloten was, zei Brash op zachte toon tot Turner:

— Laat de kamenier hier komen.

De buttler verwijderde zich en een ogenblik later trad hij binnen met de kamenier Jane. Het meisje was blijkbaar erg verschrikt en keek met een schuwe blik naar de hoek, waar het bewegingloze lichaam van haar meester lag.

Brash trad dicht op haar toe, keek haar scherp aan en zei toen:

— Hoor eens hier, meisje, je meesteres heeft zoeven gezegd, dat mijnheer Murray vanavond hier is geweest. Hoe laat kwam hij?

Het was zeker geen moole zet en menig advocaat zou in toorn zijn ontstoken over deze wijze van rechtspleging, maar het meisje liep er in en antwoordde met een bevend stemmetje:

— Het zal zo wat elf uur geweest zijn, mijnheer.

Brash wendde zich zegevierend tot Henry en zei:

— Nu zie je waarom het nachtslot van de voordeur was teruggedraaid.

— Ja mijnheer, maar mijnheer Murray is niet door de voordeur binnengekomen, liet de stem van de kamenier zich horen.

— Wat is dat nu voor een praatje! riep hij uit. Niet door de voordeur? En deze bediende zegt dat het nachtslot was teruggedraaid.

— Dat kan best zijn, mijnheer, maar ik heb mijnheer Murray zelf door de zijdeur in de tuin binnengelaten.

— Nu, dat is een fraaie historie, barstte Brash uit.

En zich tot Henry wendende, vervolgde hij:

— Dan heb je je natuurlijk met dat nachtslot vergist.

— Dat is buitengesloten, mijnheer, antwoordde Henri, vastberaden om zijn gezond verstand en zijn herinneringsvermogen tegen iedere aanslag te verdedigen. Ik zelf heb het nachtslot er op gedaan, zoals mijn plicht was, evenals de ketting. En ik kon de deur met behulp van de kruk openen, zonder dat ik de sleutel tweemaal behoefde rond te draaien.

— Zo iets gekks heb ik nog nooit meegemaakt, riep Brash uit, op een toon, alsof hij zich persoonlijk beledigd achtte door deze bijkomstige omstandigheid, die de zaak nog verwarder dreigde te maken, dan zij reeds was.

Maar hij dwong zich tot kalmte en richtte zich weer tot het kamermeisje met de vraag:

— Jij hebt dus mijnheer Murray binnengelaten?

— Jawel mijnheer.

— Is er een bel aan die tuindeur?

— Neen mijnheer. Maar ik ging precies om elf uur daarheen, op last van mevrouw en liet mijnheer binnen, die daar reeds stond te wachten,

— En wil je me dan eens zeggen, meisje, waarom mijnheer Murray niet, zoals iedere andere bezoeker pleegt te doen, door de voordeur binnenkwam?

Brash wist het antwoord op die vraag natuurlijk zeer goed zelf, maar hij hoopte het meisje blijkbaar te intimiteren, wat hem dan ook tamelijk goed gelukte.

— Het was al zo laat, mijnheer en mevrouw wilde liever niet...

— Stil maar! viel hier de detective haar in de rede, die wellicht wat meer begrip had van discretie dan zijn inspecteur. Zeg maar eens waar je mijnheer Murray toen gelaten hebt en wat er verder gebeurd is.

— Ik heb hem naar het boudoir van mevrouw moeten brengen. Langs de achtertrap.

— Was mijnheer Murray hier ooit vroeger geweest?

— Heel zelden, mijnheer, tenminste bij mijn weten. Ik ben twee jaren in dienst van mevrouw. Ik hoop niet, dat ik haar benadeel door mijn verklaringen.

De kamenier barstte eensklaps in tranen uit, en Brash, die een hekel had aan vrouwentranen, troostte haar op enigzins ruwe wijze, door haar niet zeer zachtzinnig op de schouder te kloppen, en zei:

— Je hoeft het je niet aan te trekken. Het zou toch wel uitgekomen zijn. Heb je mijnheer Murray na die tijd nog gezien?

— Neen mijnheer.

— Je weet dus niet wanneer hij is weggegaan? vroeg Brash vol spanning.

— Neen mijnheer, dat weet ik niet.

De inspecteur wendde zich weer tot Turner, die bleek terzijde stond, en vroeg:

— Hoe laat viel het schot? Zo nauwkeurig mogelijk als ik je verzoeken mag.

— Het kan niet veel later dan één

uur zijn geweest, mijnheer, antwoordde de buttler.

— Hoogstens vijf minuten, vulde Henry aan.

Brash dacht even na en wendde zich toen weer tot de kamenier met de woorden:

— Je kunt wel weer gaan, meisje, tot nader order.

Jane sloop zacht voor zich heen snikend, met gebogen hoofd de kamer uit, en Brash ging naar de tussendeur en opende die.

Zijn stem klonk al niet meer zo beleefd, toen hij mevrouw Hewett verzocht binnen te komen. De jonge vrouw was zo mogelijk nog bleker, en scheen zich slechts met moeite staande te houden.

Hoofdstuk V

TUSSEN LEVEN EN DOOD

Brash scheen toch wel een beetje verlegen te zijn bij het zien van het doodsbleke gelaat, en begon wat weifelend:

— Het spijt mij, mevrouw, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, maar ik ben wel genoodzaakt u te verzoeken, u ter beschikking van de politie te houden. Ik kan u niet verhelen, dat er thans zeer ernstige vermoedens tegen... mijnheer Murray zijn gerezen.

— Hij heeft het niet gedaan. Hij heeft het niet gedaan, kreet de jonge vrouw op een toon van wanhoop. Ik loochen het niet langer, dat hij hier was; gij hebt zeker mijn kamenier ondervraagd. Dat zijn zo uw manieren. En toch zweer ik dat er niets is tussen ons voorgevallen. Ik had mijnheer Murray verzocht om een onderhoud; waarschijnlijk ons laatste. Als gij dan alles moet weten: ik had hem verzocht hier te komen, om zelf de brieven, die hij mij geschreven heeft, in ontvangst te nemen...

Een vlammend rood overdekte plotseling haar wangen, en zij wendde het

hoofd af. Gill was een paar stappen naderbij getreden, en zei nu op zachte toon:

— Het is een zeer pijnlijke zaak, mevrouw. Maar misschien zoudt gij wel beter doen, onomwonden de waarheid te bekennen. De laatste woorden van uw man laten immers geen twijfel meer over.

Eensklaps hief mevrouw Hewett het hoofd op. Haar ogen begonnen te schitteren. Zij bracht de hand aan het voorhoofd, en zei afgebroken:

— Luister naar mij! Het valt mij nu pas te binnen en ik had het veel eerder moeten zeggen; de hemel weet of ge mij nu wel zult geloven. Maar toen ik op de drempel van deze deur verscheen, stond er een man in deze kamer, die ineens naar het raam vloog, en het volgende oogenblik naar buiten was gesprongen. Die man...

— Die man is natuurlijk niemand anders geweest dan...

— Hij was het niet, zeg ik u! kreet mevrouw Hewett. Mijnheer Murray was

reeds van te voren langs een andere weg vertrokken. Dat zweer ik u. Hij was veel langer, hij droeg een avondcape met rode zijde gevoerd en hij had een hoge hoed op; dat heb ik duidelijk kunnen waarnemen, al zag ik hem nauwelijks een seconde.

Het viel niet te ontkennen, het gelaat van Brash vertoonde een uitdrukking van ongeloof, gemengd met medelijden.

De vrouw voerde de overbekende „Onbekende” ten tonele, daaraan viel niet te twifelen. Het was een oude truc en hij zou er niet inlopen.

Men had hem de laatste woorden van de vermoorde overgebracht en daaraan zou hij zich houden, ondanks alles.

Maar om zijn geweten gerust te stellen, wendde hij zich tot Turner en Henry, en zei:

— Jullie zijn hier slechts korte tijd na mevrouw binnengetreden, men zou wel kunnen zeggen tegelijkertijd, hebben jullie iets gezien van een lange man met een avondcape en een hoge hoed?

De stem van de beide bedienden klonk zacht, maar hun ontkennend antwoord was er niet minder duidelijk om. De vrouw wrong de handen en liet zich in doffe berusting op een sofa neervallen.

Op dat moment werd er op de deur geklopt. De huisknecht, Jerome, een man met een vrij dom uiterlijk en op dit ogenblik zeer verschrikt, deed de deur open en stak aarzelend zijn hoofd naar binnen. Zijn nietszeggende, lichtblauwe ogen keken even ontdaan rond en toen riep hij:

— Er zijn inbrekers geweest. Een van de ramen aan de tuonzijde is van buiten geopend, het ijzeren luik is nog open en er staan moddervoeten op de vensterbank.

Inspecteur Brash praatte er maar zo spoedig mogelijk overheen en barstte uit:

— Dat is toch te gek om alleen te lopen. Inbrekers? Komaan, je zult wel gedroomd hebben, man.

Voor de bediende nog antwoord kon geven, rinkelde de telefoon.

Gill trad haastig op het tafeltje toe, nam de hoorn van de haak en luisterde. Zijn gelaat tekende enige verbazing, toen hij in de richting keek, waar Dr. Stanford naast zijn patient was gezeten en toen zei hij:

— Neem mij niet kwalijk, dokter, daar is iemand voor u aan de telefoon.

— Voor mij? vroeg Stanford verwonderd.

— Het is een mannenstem. Er wordt gevraagd of gij even aan het toestel zoudt willen komen.

— Als u mij wilt excuseren... zei dokter Stanford, opstaande van de stoel, die hij bij de rustbank had getrokken, waarop de zwaargewonde met gesloten ogen lag en nam de hoorn van de detective over.

— Hallo, hier spreekt dr. Stanford, met wie? Wat zegt gij? Doet het er niet toe?

Even bleef het stil, terwijl de geneesheer ingespannen luisterde en toen klonk het opnieuw:

— De toestand is zeer ernstig, mijnheer, en ik vrees dat de gewonde de ochtend niet meer zal halen; ik durf de kogel niet verwijderen, uit vrees voor een plotselinge bloedstorting en als het projectiel in de wonde blijft, zal zich waarschijnlijk een aderverstopping voordoen.

Eensklaps vertoonde zijn gelaat grote verbazing en hij riep in het toestel, alsof hem dit nu eerst te binnen viel:

— Wilt u mij eens zeggen, mijnheer, hoe gij kunt weten dat mijnheer Hewett vannacht zwaar gewond werd?

Er kwam geen antwoord. Hij wachtte nog even, met een grimmig gezicht en legde toen de hoorn weer op de haak, er viel niets meer te horen.

Brash vroeg aan de geneesheer:

— Wat wilde die onbekende nu eigenlijk weten, dokter, als ik vragen mag?

— Hij informeerde slechts naar de toestand van mijnheer Hewett en ik heb hem naar waarheid gezegd, dat hij bijna zeker ten dode is opgeschreven. Ik beken eerlijk, dat ik volstrekt geen hoop op herstel zie.

— Luister eens hier, Brash, ik zou

gaarne willen weten, wat Hewett in deze kamer deed. Geloof je dat het de plaats is, waarheen iemand, die om één uur thuiskomt, zich het eerst begeeft? vroeg Gill aan Brash.

— Wel, hij kan hier wel een verdacht gerucht hebben gehoord, bromde Brash.

— Dat zal de inbreker dan wel gedaan hebben, liet de slepende stem van Jerome zich horen, die in een hoekje was blijven staan.

Brash wendde met een ruk zijn hoofd om en zei op nijdige toon:

— Houd die opmerkingen maar voor je, tot je er naar gevraagd wordt.

— Zouden wij toch dat raam en die moddersporen maar niet gaan zien? vroeg Gill met een flauwe glimlach om de scherp getekende mond.

— Mijnentwege! Maar ik denk dat het verloren moeite zal zijn.

Hij wendde zich tot de geneesheer en vroeg:

— Wat denkt gij te doen, dokter?

— Ik zal een verpleegster sturen, maar ik vrees dat het niet meer nodig zal zijn. De koorts neemt toe en ik denk dat over enige uren alles is afgelopen.

— Dan hebben wij hier ook niets meer te doen, zei Brash kortaf.

Hij keek Gill veelbetekenend aan en voegde er op fluisterende toon aan toe:

— Stuur maar dadelijk enige agenten naar Murray en laat hem naar de Yard brengen. Wij zullen de waarheid wel uit hem krijgen. Maar daar er bij mij ernstige verdenkingen bestaan, dat de vrouw de vlucht zal nemen, moet er een agent voor het huis op wacht worden gezet. En nu ga ik met je mee om naar dat open raam te kijken.

De beide politiebeamten richtten nog enige woorden tot de vrouw des huizes en verlieten vervolgens het vertrek.

In de gang sloten de politiebeamten zich bij hen aan, die daar op wacht hadden gestaan en de tocht ging, aangevoerd door Jerome, naar het geopende raam van de tuinkamer.

Gill onderzocht het raam onmiddellijk, met het oog van de kenner en wendde zich tot Jerome met de vraag:

— Heb je ontdekt, dat dit raam open was?

— Wel, mijnheer, ik kwam hier in de kamer en ik zag het raam open moest zijn.

— Dat was heel snugger van je, zei Gill op ernstige toon. Nu, het is knap werk, daaraan valt niet te twijfelen. Hoor eens hier Brash, wij komen er zo niet af. Er zijn hier vannacht in huis vreemde dingen gebeurd; laten wij nog maar eens verder zoeken.

De politiebeamten verlieten het vertrek weer en lieten, in de tuin gekomen, hun krachtige zaklantaarns ontgloeien.

Zij hadden echter nog geen twintig schreden langs de achtergevel van het huis afgelegd, of Jerome slaakte een kreet en riep verschrikt uit:

— Daar, kijk daar eens!

Hij wees op een ladder, die tegen de vensterbank van een raam op de eerste verdieping was gezet. Het raam stond open, dat was bij het licht van de lantaarn duidelijk te zien.

Als Brash uit de oude school geweest ware, of aanleg had gehad voor toneelspeler, dan zou hij zeker hebben geknarsetand. Het viel niet langer te loochenen, de zaak werd bijzonder ingewikkeld, om niet te zeggen raadselachtig.

Maar Gill bleef volkomen kalm en zei:

— Nu, er valt nu niet langer aan te twijfelen, er is hier vannacht wel degelijk bezoek geweest van een ongewenste gast. Het is dus zeer goed mogelijk, dat mevrouw Hewett waarheid gesproken heeft, toen zij van de man in zijn avondcape sprak, die haastig de vlucht nam. Vooruit, Brash, dat moeten wij in ieder geval vaststellen.

In zichzelf mopperend, gaf Brash toe en binnen een kwartier was het reeds uitgemaakt, dat er inbrekers aan het werk moesten zijn geweest. Uit de brandkast was een groot bedrag verduwen, evenals uit de schrijftafel.

Maar Brash liet zich nog lang niet overbluffen. Hij had iets van veel meer waarde dan alle geforceerde brandkasten ter wereld; hij had de laatste, beschuldigende woorden van Hewett.

Toen de politiebeambten dan ook het huis verlieten, was het, om Andrew Murray voor de rechtercommissaris te geleiden.

Dokter Stanford had het huis reeds verlaten, na enige woorden van troost tot mevrouw Hewett en met de belofte dat hij zo gauw mogelijk een verpleegster zou zenden. Mevrouw Hewett gaf zelfs geen antwoord, maar besteeg langzaam, in gedachten verzonken, de trap naar haar slaapkamer.

Slechts Turner bleef bij de zwaar-gewonde achter. De andere bedienden begaven zich naar hun kamertjes en poogden hun geschokte zenuwen tot kalmte te krijgen.

Voor de voordeur liep met rustige stappen de politieagent heen en weer, aan wie de bewaking van het huis was toevertrouwd.

Er was nog nauwelijks een kwartier velopen, of voor de huisdeur stond een auto stil, waaruit dokter Stanford stapte. De agent trad hem dadelijk tegemoet, maar toen hij het eerwaardige, witte hoofdhaar en de lange, witte baard van de geneesheer herkende, tikte hij aan zijn helm en maakte plaats. De geneesheer belde aan en zei tot de agent:

— Over een half uur zal de verpleegster wel komen; laat haar dan dadelijk binnengaan.

— In orde, dokter, zei de ordebe-waarder.

Er verlieten enkele minuten, toen de deur voorzichtig werd geopend door Turner, die wel wat verwonderd opkeek, toen hij de geneesheer zo plotseling zag terugkomen.

Hij liet hem binnen en ging hem voor naar de eetzaal, waar de zwaar-gewonde nog altijd op de rustbank lag. Dokter Stanford zette zijn tas op een stoel, ontdeed zich van hoed en overjas, beschouwde de gewonde aandachtig, boog zich over hem heen en vroeg toen aan Turner:

— Geloof je, dat je me zoudt kunnen helpen bij een operatie, goede vriend?

De butler keek enigszins verwonderd op en antwoordde toen:

— Ik dacht dat er geen sprake van een operatie kon zijn, dokter. Maar dat zijn mijn zaken niet. Ik geloof wel, dat ik u zou kunnen helpen. Ik heb mee-gevochten in de oorlog en ik ben ook ambulance-soldaat geweest.

— Laat ons dan maar direct aan het werk gaan.

Hij ontdeed zich nu van zijn jas en begon, in zijn hemdsmouwen, zijn toe-bereidselen te maken, terwijl hij Turner nu en dan op fluisterende toon zijn bevelen gaf.

— Zullen wij mevrouw niet roepen, dokter? vroeg deze na enige ogenblikken, toen hij met een kan schoon water en handdoeken binnenkwam.

— Doe dat vooral niet, antwoordde Stanford haastig. En vertel mij eens, Turner, heeft mijnheer Hewett soms nog iets kunnen zeggen, voor hij bewusteloos werd?

Turner keek de geneesheer met grote ogen aan en antwoordde toen verwonderd:

— Neem mij niet kwalijk, dokter, gij zijt toch bij het verhoor aanwezig geweest. Mijnheer Hewett heeft gezegd, dat mijnheer Andrew Murray op hem geschoten had.

— Andrew Murray? Heeft hij die be-schuldigd? Dat is nog laaghartiger dan ik...

Maar hij zag de verbaasde blik op het gelaat van de butler en besloot met een kort lachje:

— Het heeft me zeker erg aangegrepen; waar zijn mijn gedachten toch? Zeker, ik ben bij het vehoer tegenwoordig geweest, maar de waarheid is, dat ik mijn aandacht geheel bij de gewonde bepaalde. Maar nu gezwegen en opletten.

Hij had reeds verschillende in het licht glanzende instrumenten gereed gelegd, nam nu uit een doosje een kleine, verzilverde pil, opende niet zonder moeite de mond van Hewett, en liet de pil in diens keel glijden. Deze pil werd gevolgd door een paar druppels van een heldergroene vloeistof, waarna de geneesheer, tevreden brommend, toekeek hoe er zich wat meer kleur op het lijkleke gelaat begon te vertonen.

Hij had een fijn injectiespuitje genomen, dompelde het voorzichtig in een kleine flacon, welke met een kristallen stop gesloten was geweest en bracht met vaste hand een intermusculaire injectie toe, ter hoogte van de halsslaga-der en de bovenste wervel en wachtte enige ogenblikken.

En toen begon hij met de operatie. Zijn lange, witte, gespierde vingers hanteerden het lancet met grote behendigheid, en na voorzichtig enige insnijdingen te hebben gemaakt, kon hij de kogel uit het wondkanaal verwijderen.

Turner keek gespannen en ademloos toe. De geneesheer richtte zich op en stond een ogenblik onbeweeglijk toe te zien.

De volgende seconden moesten over alles beslissen. Trad er thans een bloeduitstorting in, dan was alles verloren; slechts enkele, helderrode druppeltjes vloeiden uit de wonde. Nu begon hij met grote zorg de wonde te verbinden, waarbij Turner hem handig hielp.

En juist toen hij daarmede gereed was, werd er gebeld en ging Turner heen, om een paar minuten terug te keren met een verpleegster.

De jonge vrouw bleef een ogenblik op de drempel staan, blijkbaar ten hoogste verbaasd, en stotterde eindelijk:

— Zijt gij het, dokter?

— Wie zou het anders zijn, zuster? kwam dokter Stanford glimlachend. Kom binnen.

— Maar nog geen kwartier geleden hebt u afscheid genomen in het ziekenhuis. Gij zoudt toen regelrecht naar uw huis gaan.

— Ik ben van plan veranderd, zuster. Ik heb zoeven de patiënt geopereerd...

— Geopereerd? herhaalde de verpleegster, terwijl zij de deur achter zich sloot en langzaam het vertrek binnenkwam. Maar gij hebt mij toch gezegd, dat er geen sprake kon zijn van een operatie.

— Dan heb ik mij ook in dat opzicht bedacht, zuster, hernam de geneesheer rustig. En ik geloof te mogen zeggen, dat de operatie zeer goed is geslaagd. Wanneer er zich geen noodlottige complicaties voordoen, dan bestaat er veel kans op genezing.

— Ik dacht eigenlijk, dokter, dat er niet de minste hoop meer was en dat gij mij hier slechts wilde laten waken, in geval de gewonde nog voor de laatste maal bij kennis mocht komen.

— Zuster, zelfs een geneesheer kan zich wel eens vergissen, hernam Dr. Stanford kalm. Ik ben juist teruggekeerd, zo snel ik kon, omdat mij nog te rechtertijd een hulpmiddel inviel, dat ik wilde toepassen. Ik heb het toegepast en ik ben tevreden over de uitslag. Wees zo goed om ieder half uur de temperatuur en de pols op te nemen. Het verband behoeft niet te worden vernieuwd voor morgenmiddag twaalf uur. Als de gewonde soms mocht bijkomen, geef hem dan enige druppels van de inhoud van dit flesje in een glas water. Voorts rust, rust en nogmaals rust. Ik denk dat ik morgenochtend om acht uur nog eens naar de patiënt kom kijken, maar het is niet zeker.

— Gij kunt op mij rekenen, dokter, zei de verpleegster, terwijl zij zich op de stoel naast de divan plaatste en zich gereed maakte de nacht wakende door te brengen.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VI

NAAR DE ONTKNOPING

De gewaande dokter Stanford, want men zal wel reeds begrepen hebben, dat het John Raffles was geweest, die met zoveel stoutmoedigheid en ook met zoveel succes de rol van de oude geneesheer had vervuld, verliet het huis in de Cornwall Street, knikte de agent, die nog altijd heen en weer liep, vriendelijk toe en ging zijns wegs. Hij liep snel door, tot aan de volgende zijstraat, sloeg deze in en liet een zonderling, schel gefluit horen.

Onmiddellijk kwam er een auto aanrijden, achter welker stuurwiel een zwaargeschouderd man zat: James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende. De reus bracht de wagen tot staan, een paar stappen van Raffles verwijderd, deze ging op hem toe, fluisterde een afgesproken wachtwoord en vroeg toen:

— Hoe is het met de man?

— Hij gedraagt zich volkomen rustig, mylord. Mijnheer Brand is op het ogenblik bij hem.

— Breng mij dan maar gauw naar huis en rijd de zijstraat in.

Hij stapte in de wagen, die onmiddellijk met hem heenreed. Nauwelijks vijf minuten daarna sloeg de auto de volkomen verlaten zijstraat in, die aan een kant begrensd werd door de muur van de tuin, die zich achter het huis van Raffles uitstrekte.

Op een gedeelte werd deze muur onderbroken door de voorgevel van de garage, waar een viertal auto's van Lord Aberdeen geparkeerd stonden. Terwijl Raffles uitstapte en met een eigenaardig gevormde, koperen sleutel de kleine tuindeur opende en binnenging, draaide Henderson zonder enige inspanning de zware garagedeuren open en reed vervolgens de kleine auto naar binnen. De deuren gingen weer dicht en het werd stil.

Raffles volgde een breed pad in de donkere tuin, totdat hij het grote tuinhuis bereikte, waar hij binnentrad.

Uit een vertrek, dat op de smalle middengang uitkwam, klonken gedempte stemmen. Raffles opende de deur en stond in een eenvoudig gemeubeld vertrek, waarvan het enige raam zorgvuldig met dikke gordijnen was gesloten, zodat men van buiten af het schijnsel van de elektrische lamp onmogelijk kon waarnemen.

In het vertrek bevonden zich twee mannen. De ene was Charles Brand, de ander was een nog jonge man met een bleek, baardeloos gelaat, waarover nu en dan zenuwachtige rillingen liepen en waarin de zwarte ogen met een duistere gloed brandden. Hij zat in een hoek van het vertrek, met armen over elkan- der gevouwen en keek ternauwernood naar Raffles op, toen deze binnentrad.

Wat Brand betreft, het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich van een onaangename taak ontheven voelde: de taak om de ander in het oog te houden.

Raffles legde langzaam jas en hoed af en zei op zachte toon tot Brand, die hem vol verwachting aankeek:

— Ik denk dat alles terecht zal komen; als er zich geen complicaties voordoen, kan hij behouden blijven.

Daarop wende hij zich tot de jonge man en vervolgde op ernstige toon:

— Ik hoop dat het u zal verblijden, Alfred Winston, dat gij geen moordenaar zijt geworden. Ralph Hewett zal zeer waarschijnlijk in het leven blijven. Wat hebt gij daarop te zeggen?

— Wat ik er op te zeggen heb? riep de jonge man op woeste toon. Niets anders dan dat hij niet beter verdiende dan als een hond te worden afgemaakt! En toch, gij moogt mij geloven of niet, maar ik was toch niet naar huis gegaan zijn met het doel om hem te vermoorden. Ik wilde hem slechts rekenschap vragen; ik wilde zekerheid.

— Je hebt er mij al een en ander van verteld Winston, en hoofdzakelijk om jouwentwille heb ik de operatie gewaagd. Maar ook wel een weinig, omdat Hewett een leugen moet herroepen, die een ander ten zeerste kan benadelen. En ten derde, maar dat gaat je eigenlijk niet aan.

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde op fluisterende toon:

— Ten derde zou ik het nooit over mij hebben kunnen verkrijgen, ruim 12000 pond sterling aan een dode te onttelen.

Hij nam aan de tafel plaats, keek de jonge man, die hij Winston had genoemd onderzoekend aan en begon toen:

— En nu zou ik je aanraden, Alfred Winston, mij de volle waarheid te zeggen. Het is in je eigen belang. Je bent in een gevaarlijke toestand, en je moet wel weten, dat ik je in mijn macht heb. Ik kan je aan de politie overleveren, ik kan je ook zolang vasthouden, tot Hewett genezen is, en die zal ten slotte wel eindigen met jou als de dader te noemen. Op het ogenblik beschuldigt hij nog iemand anders, maar dat zal

hij niet lang kunnen volhouden, als het aan mij ligt.

— Wat raakt mij dat? riep de jonge man weer op hartstochtelijke toon, terwijl zijn ogen flikkerden. Mijn leven is immers toch naar de bliksem!

— Wanneer je dat zegt, dan verdien je niet dat wij je helpen, hernam Raffles. Ik heb nog slechts een verwarde uitlegging uit je mond gehoord, maar ik geloof, dat ieder ander in jouw plaats zich door zijn woeste drift had laten meeslepen. Vertel het mij nu en naar waarheid.

— Dat is in een ogenblik gedaan, zei Winston op doffe toon.

Er lag een pijnlijke trek om zijn dunne lippen en er steeg een blos in zijn wangen op toen hij begon:

— Een paar jaar geleden kreeg ik kennis met een jong meisje, die op mijn fabriek werkt. Haar naam doet er niet toe. Maar Mary was haar voor-naam. Ik werd verliefd op haar, krankzinnig verliefd. Wij zouden trouwen. Stukje bij stukje kochten wij onze meubeltjes. Het was een zalige tijd, en... nu is alles vernietigd. Alles is afgelopen! Mijn God, waaraan heb ik dat verdiend?

— Geef je niet aan de wanhoop over. Je bent nog zo jong; ik weet wel dat men met de liefde niet mag spotten, dat zij vreselijke verwoestingen in ons hart kan aanrichten, maar de tijd, die goede geneesheer, heelt alle wonden.

— Ik had een hemel op aarde. Ik aanbad haar. Toen, kwam die schoft in ons leven. Een louter toeval bracht hem op onze fabriek, louter een toeval. Hij was er vroeger nooit geweest, hij kwam er later ook nooit meer. Maar hij zag haar en toen gebeurde het. Het is vreselijk om het te zeggen, maar het was alsof zij langzamerhand bang voor mij werd. Zij ontweek mij. Zij verbleekte als ik plotseling voor haar stond. Ik ondervroeg haar, maar dan snelde zij van mij weg, en weigerde mij te antwoorden. Eindelijk kon het afschuwelijke feit niet langer verborgen blijven: zij moest moeder worden...

De stem van Winston had een rauwe klank gekregen, toen hij deze woorden sprak.

En ze klonk bijna toonloos, toen hij met moeite vervolgde:

— Hoe het zover gekomen is, zal mij altijd een raadsel blijven. Zij was zo teer, zo lief. Wie weet op welke wijze hij haar in zijn macht heeft gekregen? En hij liet haar aan haar lot over, toen hij de gevolgen van zijn laagheid vernam; hij durfde haar zelfs bespotten, hij durfde haar vernederen. En zij is gevlucht, mijnheer, gevlucht met haar kind. Eergisteren haalden zij haar op uit de Serpentine in Hyde Park met dat onschuldige wezentje. Toen/greep zulk een vreselijke woede mij aan, dat ik voelde dat ik zou stikken, dat ik krankzinnig zou worden, als ik hem zijn laagheid niet in het gezicht slingerde. Vanavond sloop ik het huis binnen, vastbesloten hem rekenschap te vragen. Ik heb zeker enig gerucht gemaakt in de eetzaal, waar ik mij verscholen had, want omstreeks één uur kwam hij binnen. Hij had zijn revolver in de hand, en zag mij waarschijnlijk voor een inbreker aan. Maar hij kan mij onmogelijk hebben herkend, zoals gij denkt, want daartoe was het te donker in de kamer, en ik had de rand van mijn pet diep in de ogen getrokken. Voor ik nog iets had gezegd, zag ik zijn revolver. Hij zou mij ook zeker hebben neergeschoten, als ik hem niet was voor geweest. Ik sprong op hem toe, om hem het wapen te ontrukken. In de worsteling ging de revolver af, en ditmaal was het noodlot rechtvaardig: de kogel drong hem in de hals en hij viel op de grond. Ontzet nam ik de vlucht, en ik kreeg daarbij de indruk, dat bijna tegelijk met mij iemand hard wegliep. De rest weet gij. Gij hebt mij achtervolg, gij hebt mij ingehaald, ik weet niet waar, en gij hebt mij gedwongen met een revolverloop tussen mijn ribben, om met u mee te gaan.

— Weet gij waar gij u thans bevindt?

— Neen, dat weet ik niet. Hoe zou ik ook? Het was donker, en ik ben niet bekend in dit gedeelte van Londen.

— Zoveel te beter. Luister eens, Winston. Gij hebt bitter geleden, en uw wraakzucht was begrijpelijk. Maar, er zullen hier te Londen weinig rechters gevonden worden, die u zouden vrij spreken. Bedenk dus wel, dat het van mij afhangt, of gij uw vrijheid zult behouden.

— Wat moet ik met die vrijheid doen? riep de ongelukkige jonge man op smartelijke toon. Alles is nu immers voorbij.

— Alles is nog niet voorbij. Verlaat dit land en tracht u elders opnieuw een toekomst te scheppen. Gij zijt jong, gezond en sterk. De jaren zullen, zo niet de herinnering aan het gebeurde, dan toch het schrijven van de wonde uitwissen. Ik wil u daartoe in de gelegenheid stellen. Maar eerst moet gij medehelpen, een volkomen onschuldig man te beschermen, en te beletten dat hij aan schande en oneer wordt prijs gegeven.

— Wat bedoelt gij? Hoe zou ik dat kunnen? vroeg Winston verbaasd.

— Dat zult gij aanstonds horen. Men heeft mij zoeven medegedeeld, dat Hewett's laatste woorden een beschuldiging waren van... iemand anders, die daar eveneens gisteravond toevallig aanwezig was. Hij haat die man en hij heeft gezegd, dat die man op hem schoot, denkende dat hij zou sterven, en verlangend, om zich in zijn laatste ogenblikken nog op hem te wreken.

— Die laaghartige schurk! riep Winston verontwaardigd uit. Was het werkelijk zo erg geweest als ik hem uit de wereld had geholpen?

— Daarover zullen wij op het ogenblik niet twisten, hernam Raffles lachend. Maar ik wil dat gij mij helpt, de ellendeling schaaakmat te zetten. Daar hebt gij papier, hier pen en inkt. Schrijf een bekentenis. Gij behoeft niet bevreesd te zijn; ik zweer u dat ik er pas gebruik van zal maken, als Hewett blijft volharden, en dan nog pas, als ik er zeker van ben, dat gij veilig en wel in een of ander overzees land zijt aangekomen, waar gij beveiligd zijt tegen uitlevering, wat niet het geval

zou zijn, als gij Hewett gedood had, bedenkt dat.

Winston bedacht zich even en zei toen vastberaden, na Raffles door-dringend te hebben aangezien:

— Ik zal het doen. Wat komt het er ook voor mij op aan? Maar zeg mij dan eerst wie gij zijt.

— Ik ben John Raffles, antwoordde de Grote Onbekende eenvoudig.

— Ik heb van u gehoord, hernam Winston langzaam. Als gij het zijt, dan weet ik ook dat gij geen kwaad in de zin voert. Ik zal schrijven.

Hij boog zich over het papier en enige tijd klonk het krassen van de pen.

Toen hij klaar was, las Winston het geschrevene nog eens over en gaf Raffles het vel papier met de woorden:

— Is het zo goed?

Raffles las de bekentenis aandachtig door, vouwde het papier op, knikte enige malen met het hoofd en zei:

— Zo is het uitstekend. En reik me nu de hand, Alfred Winston. Ik veroordeel je niet om je daad, die niet met opzet bedreven werd; ik heb diep medelijden met je en ik hoop dat daarginds in de vreemde heling te vinden is voor de vreselijke wonde, die je hier geslagen is. Heb je hier familie?

— Kind noch kraai, antwoordde Winston op bittere toon.

— Dat is erg, dat is erger dan iets ter wereld, hernam Raffles ernstig. Tracht dan daar een nieuw gezin te

stichten, ik zal zorgen dat je wat geld meekrijgt en naar welk land je aan de overzijde van de Oceaan ook moogt gaan, ik heb daar connecties, die je vooruit zullen kunnen helpen, tenminste wanneer je wilt werken.

Winston had de hand van Raffles gegrepen en brandende tranen sprongen hem uit de ogen, toen hij met sidderende stem zei:

— Ik dank u. Gij hebt mij weer nieuwe hoop geschonken. Ik meende dat het leven voor mij afgedaan had. Wat zult gij nu met mij doen?

— Niets, antwoordde Raffles glimlachend. Gij zijt vrij. Ik heb uw woord, dat gij zult vertrekken en dat is voorlopig voldoende. Kan men in uw woning enig geschrift van uw hand vinden, om de letters met deze bekentenis te vergelijken?

— Ja. Ik heb daar enige kasboeken en nog andere dingen.

— Neem dan dit geld. Ik zal passage voor u bespreken aan boord van de „Essex”, die morgenmiddag om vier uur vertrekt. Maar wacht, zo kunt gij toch niet gaan. Ik ben wel verplicht enige voorzorgsmaatregelen te nemen, ik zou niet gaarne willen dat mijn incognito verloren ging. Wij zullen u blinddoeken en met een van de auto's wegbrengen. Hebt gij daar iets tegen?

— Doe, wat u goeddunkt, zei Winston eenvoudig.

Hoofdstuk VII

NEMESIS

Het was ongeveer half acht in de ochtend toen inspecteur Brash, die slechts enkele uren geslapen had, gewekt werd door de telefoon die naast zijn bed stond.

Nog slaperig en tamelijk uit zijn humeur, greep hij de hoorn van de haak en vroeg:

— Hallo? Wat is er? Met wie spreek ik?

— Met John Raffles, waarde heer Brash.

Brash slaakte een kreet van woede en ongelooft en riep:

— Wie houdt mij daar voor de gek?

— Niemand houdt u voor de gek, Ik spreek in volle ernst, Ik hoop toch niet, dat ge mij wilt beledigen en zeggen, dat ge nog nooit van mij hebt gehoord?

— Maar voor de duivell...

— Blijf, wat ik u bidden mag, kalm. Er is volstrekt geen reden om zo opgewonden te zijn. Andere en knappere koppen dan gij, mijnheer Brash, hebben wel telefonisch met mij in verbinding gestaan.

— Maar wat wil je van me?

— Ik geloof niet, dat ik u het recht heb gegeven mij te tutoyeren, mijnheer Brash, klonk het koeltjes. Ik wilde u alleen maar vragen, hoe het verhoor van mijnheer Andrew Murray is afgelopen.

— Dat is... dat is meer... wat hebt

gij daar mee te maken? riep Brash woedend.

— Meer dan gij denkt. Gij moet weten, dat ik hem vannacht gezien heb.

— Gezien? Waar dan?

— Dicht bij het huis van mijnheer Hewett.

— Heb ik het niet gezegd! riep Brash triomfantelijk uit. Hij had goed ontkennen; nu heb ik bewezen. Trouwens, gij zijt niet de enige, die hem gezien heeft.

— Gij zoudt er goed aan doen, mijnheer Brash, als ge mij eens rustig liet uitspreken. Ik heb mijnheer Murray gezien, maar niet in het huis van Hewett. Hij was er buiten. Hij liep hard weg.

— Nog al natuurlijk. Zoudt gij niet hard weglopen, als gij zoeven iemand had neergeschoten?

— Misschien wel, maar ik zou het ook doen, als ik een schot gehoord had en bevreesd was, dat ik... een dame zou kunnen compromitteren door te blijven.

— Wat zijn dat nu voor onzinnige praatjes?

— Het zijn geen praatjes, mijnheer Brash. Ik zal u dat later met afdoende bewijzen aantonen. Mijnheer Murray heeft met dat schieten niets te maken gehad. Een ander hanteerde de revolver. Ik ken de man, die het deed. Hij verliet nog geen vier uren geleden mijn woning.

— Zeg eens, mijnheer Raffles, schreeuwde Brash, buiten zichzelf van

woede. Nu is het genoeg. Gij tracht mij wat op de mouw te spelden. Waarom zegt ge mij dat alles?

— Om u een flater te besparen, waarde heer. Vertel mij eens: hebt gij de heren journalisten eerst ingelicht, of zijt gij van plan dat te doen?

— Het is nog niet gebeurd, maar het zal gebeuren. Gij denkt toch niet, dat ik mij daarvan zal laten terughouden, omdat mijnheer Murray secretaris van een regeringsdepartement is? Ik zal mijn plicht weten te doen.

— Doe dan wat u denkt, dat uw plicht is, maak u onsterfelijk belachelijk, sta uw eigen promotie in de weg en vraag pensioen aan. Ik geef u in volle ernst in overweging, mijnheer Brash, u nog eens te bedenken, alvorens gij de reporters op de zaak loslaat. Bedenk wel, dat gij een groot schandaal verwekt en dit zonder de minste reden. Kom, laat voor een enkele keer uw gezond verstand eens werken. Welke reden zou ik toch wel kunnen hebben, u voor de gek te houden? Ik zeg u nog eens, op mijn woord van eer, en ik zal u dringend moeten verzoeken, dat woord even hoog te achten als van ieder ander, dat ik de dader ken, dat hij bekend heeft, dat ik die bekentenis zwart op wit in mijn bezit heb, hier, in mijn binnenzak en dat gij die bekentenis zelf... laten wij zeggen over drie dagen zult mogen lezen, als de man in veiligheid is.

— Gij hebt dus bescherming verleend aan een moordenaar? Dat maakt u tot een medeplichtige. Dan zou u kunnen opbreken, mijnheer Raffles.

— Om te beginnen was hij geen moordenaar, hij handelde uit noodweer. En laat mij er maar buiten; gij weet immers op dit ogenblik niet eens waar ik ben. Hoe is het, mijnheer Brash, wilt gij de kranten liever niet nog één dag onkundig laten van wat er gebeurd is en van uw verdenkingen? Bedenk, dat mijnheer Murray op het punt staat in het huwelijk te treden met Miss Grace Deacon en dat het u als politie-beambte niet past, nodeloos een schandaal te verwekken. Ik spreek nog niet eens van grote schade, welke gij daar-

door aan uw eigen carrière zoudt berokkenen.

Dat was een argument, dat pakte.

— Wilt ge mij dan tenminste niet zeggen, wat gij van de zaak weet? Hoe kunt gij eigenlijk op de hoogte zijn?

— Heel eenvoudig, ik was de man, die ed brandkast openbrak, benevens het bureau en die het raam aan de tuinzijde opende.

Bliksemsnel ging het door het hoofd van de inspecteur, dat mevrouw Hewett dan toch wel de waarheid kon hebben gesproken, toen zij het verhaal deed van die man met avondcape, die de vlucht nam, uit het raam sprong en verdween.

Hij vroeg dus:

— Gij zijt er dus bij geweest? Gij kunt ons misschien nuttige inlichtingen geven?

— Die gaf ik u reeds.

Maar als ge mijn raad wilt volgen, dan komt er vandaag nog geen woord over de zaak in de dagbladen, in ieder geval niet over de verdenking tegen Murray. Waar is hij op dit ogenblik?

— Waar zou hij anders zijn dan in de arrestantencel? was de wedervraag op grimmige toon geuit.

— Wees dan zo verstandig en laat hem direct gaan, Brash. Mopperen...? Tegenspreken...? Nu, gij moet het zelf weten, het kan u naderhand opbreken. Nog in de loop van de namiddag zal zijn onschuld helder als de dag blijken.

Als Brash nog het een en ander had willen vragen, dan werd hem daartoe de gelegenheid ontnomen, want Raffles had de hoorn op de haak gelegd en aldus de verbinding verbroken.

Maar er zouden Brash nog diezelfde ochtend meer onaangename verrassingen wachten.

Want toen hij aan de ontbijttafel zat, een half uur later, in gezelschap van zijn jonge vrouw, ging alweer de telefoon, ditmaal in de gang, en toen de inspecteur luisterde, hoorde hij de stem van Gill, die op vriendelijke, maar wel wat spottende toon vroeg:

— Heb je goed geslapen, Brash?

— Goed, maar kort, antwoordde de inspecteur. Bel je me op om daarnaar te informeren?

— Neen, niet daarom in de eerste plaats. wij hebben hier dokter Stanford op de Yard. Hij wou graag een paar inlichtingen hebben.

— Waarover?

— O, over een hoop dingen. Om te beginnen en meer in het algemeen gesproken, zou hij wel eens willen weten, hoe het komt dat Hewett niet alleen nog niet dood is, maar zelfs merkbaar op weg naar beterschap. Zodanig, dat hij zelfs vanochtend een paar woorden heeft gesproken. Maar dat is niet alles. Onze goede en bekwame geneesheer stelt er ook veel belang in te weten, wie vannacht zijn plaats heeft ingenomen en de patient met zulk een verrassend goede uitslag heeft behandeld, wie de kogel uit de wonde heeft gehaald en nog meer van die eigenaardigheden.

Brash verschoot van kleur en gromde woedend in zichzelf:

— Zou dat ook weer een truc van die vervloekte Raffles zijn geweest? Maar waarom bemoeide hij zich daarmee? Wat kon het hem schelen of Hewett genas of... stierf? Wat betekent dat allemaal?

— Wat pruttel je in jezelf, Brash? klonk de stem van Gell. Weet jij er geen verklaring voor?

— Ik weet er een en dat maakt me juist zo hels! riep Brash uit. Het moet Raffles geweest zijn. Hij was in het huis. Mevrouw Hewett heeft de waarheid gesproken. Ik kom dadelijk op de Yard en zal je alles uitleggen.

De verbinding werd verbroken en Brash haastte zich naar Scotland Yard, waar hij nog vroeg genoeg aankwam, om dokter Stanford aan te treffen, die in een verre van benijdenswaardig humeur was en misschien voor het eerst van zijn leven vloekte.

— Wat is dat voor een grap? schreeuwde de verongelijkte geneesheer. Moet ik mij hier openlijk voor de gek laten houden, misschien wel door een leek?

— Raffles is geen leek, dokter, viel Gill hem kalm in de rede.

— Wat! Wou je zeggen dat de beruchte Gentleman-Inbreker?...

— Dat is meer dan waarschijnlijk, dokter, hernam Gill rustig. En nu gij heengaat en misschien met andere personen spreekt, zou ik u dringend willen verzoeken, niets los te laten omtrent de verdenking tegen mijnheer Murray. Er moet hier een vergissing in het spel zijn en als mijnheer Hewett het er boven ophaalt, dan zou hij nog wel eens lelijk moeten bloeden voor die opzettelijk valse betichting. Gij begrijpt wel dat het voor een jonge man in de positie van Andrew Murray zeer onaangenaam moet zijn, als het algemeen bekend raakt, dat hij, nog geen maand voor zijn huwelijk, in het holste van de nacht bij een gehuwde vrouw op bezoek is geweest. Wij kunnen toch, hoop ik op uw discretie rekenen?

Dokter Stanford was een braaf en eerlijk man; hij overzag de toestand dadelijk en zei schouderophalend en een beetje nors:

— Mijnentwege. Maar intussen ben ik voor de gek gehouden door een nietswaardige dief.

— Neem mij niet kwalijk, dokter, het laatste woord is waarschijnlijk niet onverdiend, maar tegen de toevoeging moet ik protesteren, zei Gill rustig. Raffles is en blijft onze vijand, maar hij is en blijft tegelijkertijd een heer.

— En denkt gij dat de zaak vandaag nog tot een oplossing wordt gebracht?

— Stellig, want Raffles heeft het gezegd.

Daarmee was het gesprek afgelopen, en de dokter ging heen.

En van dat ogenblik af voltrokken de gebeurtenissen zich met buitengewone snelheid. In het begin van de namiddag was Hewett volkomen bij kennis en in staat, om zonder al te veel inspanning, ofschoon op zachte toon, antwoord te geven op de vragen, die hem beurtelings door Gill en de inspecteur Brash gesteld werden. Er werd hem gewezen op de ernstige gevolgen, die het vol-

harden bij een onjuiste verklaring van zulk een gewicht kon hebben, zodat Hewett ten slotte zijn tegenstand opgaf en bekende dat hij gelogen had...

De zaak had zich als volgt toegedragen: Hewett was om één uur thuis gekomen, Henry had voor hem de deur geopend en hij had de bediende gezegd, dat hij kon gaan slapen. Bij het voorbijlopen van de eetkamer meende hij enig gerucht te horen buitenshuis, aan de kant van de tuin en ging de eetkamer in, snelde op het raam toe en zag nog juist hoe Murray haastig wegliep.

Dol van drift wilde hij zich omwenden, om het vertrek te verlaten en hem na te snellen, toen hij tegenover een hem volkomen onbekende man stond en bliksemsnel zijn revolver trok. De indringer greep hem echter bij de pols, er ontstond een korte worsteling, het schot ging af en hij voelde dat hij in de hals getroffen werd. Hij had, menende dat de dood zijn vale vlerken reeds over hem uitbreidde, met zijn laatste woorden wraak willen nemen op de man, die hij reeds enige tijd in stilte verdacht van een schuldige verhouding met zijn vrouw. Van af het ogenblik, dat hij in bewusteloosheid weg zonk, wist hij zich natuurlijk niets meer te herinneren.

Het spreekt vanzelf dat nog geen kwartier na deze bekentenis Andrew Murray op vrije voeten werd gesteld.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag, toen er werd gescheld aan de deur van het grote huis, hetwelk de Murray's bewoonden, door een eenvoudig gekleed man, met een zwarte, dikke knevel, ruige wenkbrauwen en de bleke kleur van lieden, die het grootste gedeelte van hun leven op de kantoorstuk slijten. Een bediende opende de deur en de man vroeg:

— Kan ik een ogenblik mijnheer Murray spreken?

— Mijnheer Andrew is op zijn Departement, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Ik bedoel de oude heer Murray, vervolgde de bezoeker. Het betreft een zeer dringende aangelegenheid, zeg hem

dat maar. Wacht, zeg hem dat het de zaak van de Petroleum-Maatschappij betreft, dan weet hij het wel, „De Unitas”

De bezoeker behoefde niet lang te wachten, want de knecht bracht hem een ogenblik later, blijkbaar gehaast, naar een groot, maar eenvoudig gemeubelde studeerkamer, waar een man met spierwit haar en wiens gelaat op dit ogenblik zeer bleek was, hem aarzelend en met een verschrikte blik in zijn ogen tegemoet trad; dat was Henry Murray.

Raffles, want hij was de bezoeker, keek hem een ogenblik aandachtig aan en begon toen op zachte toon:

— Ik zal u slechts zeer korte tijd ophouden, mijnheer. Gij hebt mij bij u toegelaten, zonder zelfs mijn naam te weten...

— Die andere naam was voldoende, zei Murray op gesmoorde toon. Wat wilt gij van mij? Wat wenst gij? Wat... weet gij?

— Laat ik u gerust stellen, mijnheer Murray. Ik weet slechts zeer weinig, bijna niets, want de papieren in kwestie heb ik slechts zeer vluchtig doorgezien; zij gingen mij niet aan, u alleen.

— Hoe... hoe komt gij aan die bewijzen, aan die papieren?

— Ik heb ze weggenomen uit het schrijfbureau van Hewett, mijnheer, gisternacht met nog andere zaken, waarin gij echter geen belang zult stellen.

— Dus... gij zijt...

— Ik ben John Raffles. Gij hoeft niet te schrikken; gij moet wel begrijpen, dat ik hier ben gekomen om een... schurk schaakmat te zetten. Mag ik vragen of uw zoon u over deze zaak gesproken heeft, of hij weet, dat gij?...

— Hij heeft er mij niet over gesproken, maar ik heb een sterk vermoeden gehad, dat hij het wist. Het was mij niet onbekend, dat Hewett die bewijzen nog altijd bezat en al die jaren heb ik in vrees en onrust moeten leven. Toen ik de schuwe blikken van mijn zoon zag, toen ik hoorde van het terugnemen van de concessie, toen moest ik immers wel begrijpen, welk afschuwelijk dreigmiddel Hewett had gebruikt tegenover mijn zoon. O, had ik het toch

nooit gedaan, maar ik deed het voor hem, dat zweer ik u. Wij waren toen verre van rijk, de oorlog zette ons nog meer achteruit, ik was zo trots op mijn enige zoon en hij zou zijn studien hebben moeten afbreken, die hem de weg naar de hoogste diplomatieke functies openden. Toen bood zich deze gelegenheid aan. Het was eigenlijk bedrog, dat weet ik. Maar ik bezweek voor de verleiding; ik kreeg er geld door en ik behoefde de toekomst van mijn jongen niet te bederven.

Raffles had met een ernstig gelaat toegeluisterd en zei nu, terwijl hij de hand in zijn binnenzak stak:

— Het staat niet aan mij om enig oordeel over u uit te spreken, mijnheer Murray. Als gij misdreven hebt, dan hebt gij het gedaan uit liefde voor uw enige zoon en gij zijt al meer dan genoeg gestraft door uw vrees en ongerustheid van zoveel jaren, daar gij u in de macht van een schurk wist. Hier zijn de bewuste papieren; en ik ben blij dat ik dit heb kunnen doen.

Hij had de papieren aan Murray ter hand gesteld en deze begon er haastig in te bladeren, terwijl zijn ogen half verblind waren door de tranen.

Ja, het waren wel degelijk de bewijzen van zijn schuld van weleer.

Hij stak een bevende hand naar de zonderlinge bezoeker uit, maar die hand tastte in het ledige.

Raffles was zo onhoorbaar verdwenen, dat de ander zelfs het openen en sluiten van de deur niet gehoord had.

Een halve week daarna hoorde men op de Beurs niets meer van geruchten omtrent de verlening van een Spoorweg-Concessie aan Hewett en de zijnen.

Integendeel, zij bleef gehandhaafd, zoals zij was geweest. Palmer en zijn vrienden zouden de spoorweg aanleggen en exploiteren en Charles Brand kon zich in de handen wrijven, want hij wist nu, dat de aandelen waardevol zouden zijn.

Veertien dagen nadien vertrok Hewett, geheel genezen, met zijn jonge vrouw naar het buitenland, bleker en stiller dan ooit.

En omstreeks diezelfde tijd werd met luister het huwelijk tussen Andrew Murray en Grace Deacon voltrokken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Spaanse Weeuwjtje

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormond Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49,50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29,50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28,85 of 1e termijn.

Men vermeldde : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266